Зоріння Нової Доби

і

Вісник Присутності Христа

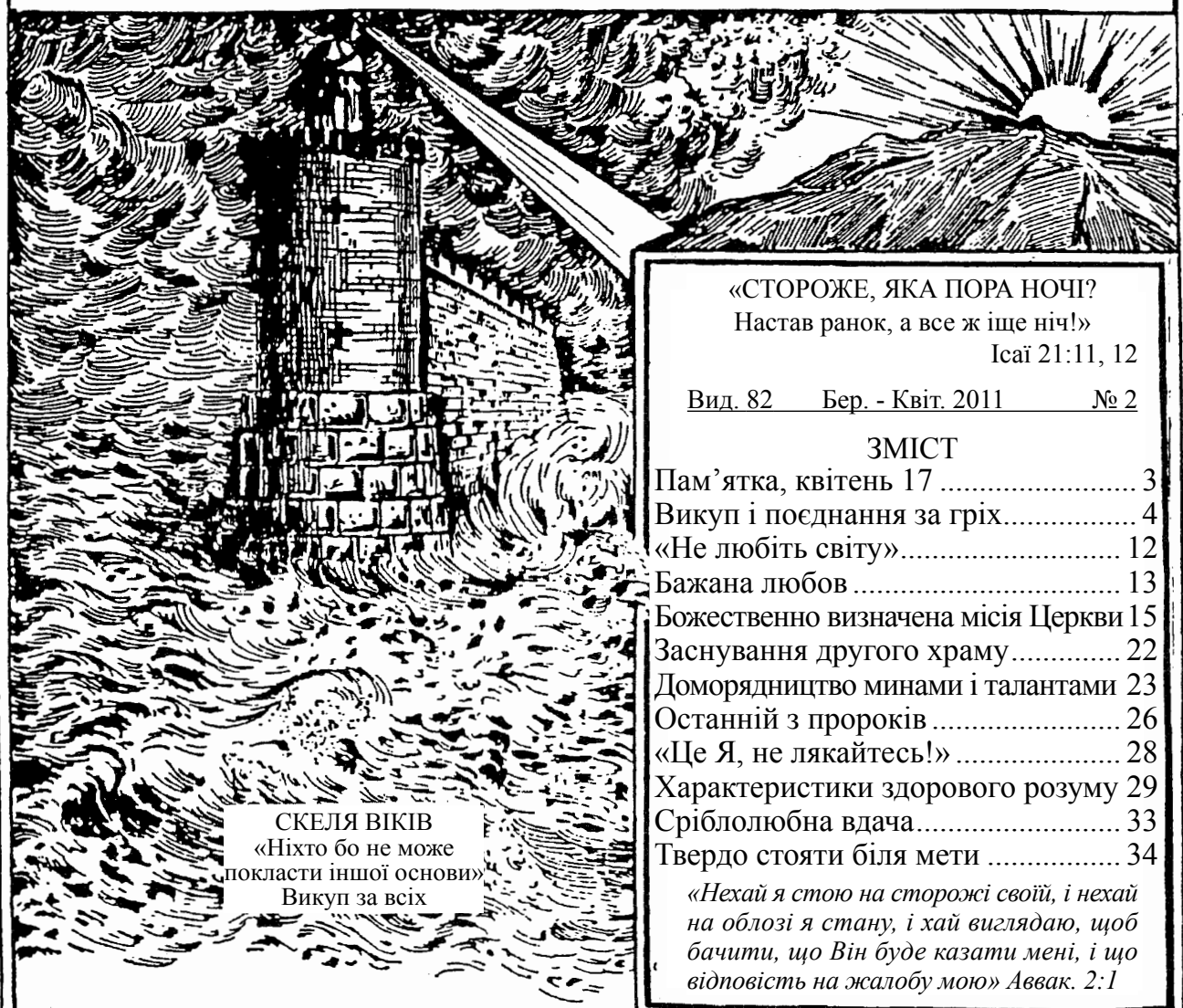

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж іще ніч!»
Ісаї 21:11, 12

Вид. 82 Бер. - Квіт. 2011 № 2

ЗМІСТ

Пам'ятка, квітень 17 3
Викуп і поєднання за гріх..... 4
«Не любіть світу»..... 12
Бажана любов 13
Божественно визначена місія Церкви 15
Заснування другого храму..... 22
Доморядництво минами і талантами 23
Останній з пророків 26
«Це Я, не лякайтесь!» 28
Характеристики здорового розуму 29
Сріблолюбна вдача..... 33
Твердо стояти біля мети 34

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповість на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на ввесь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Каменем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все докупи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос «за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх», є «викупом за всіх», і «часу свого» буде «світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, «бачити Його, як Він є», стати «учасниками Божої Істоти» і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

"ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ"

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Хочемо повідомити всіх читачів "Зоріння Нової Доби", що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ
і
ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

Вид. 82 Березень - Квітень 2011 № 2

ПАМ'ЯТКА, КВІТЕНЬ 17

Після шостої години вечора в неділю 17 квітня, читачі цього журналу в усіх куточках світу зберуться як еклесії Христа, щоб пригадати Його смерть з «прісним хлібом» та «плодом виноградним» – як символами Його зламаного тіла і пролитої крові. «Бо де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, – там Я серед них» (Мт. 18: 20).

Ми наполягаємо, щоб ніхто з жодних причин не нехтував цим щорічним привілеєм. В цьому святкуванні є особливе благословення. Якщо ви схильні відчувати знеохочення, йдіть, скуштуйте зламану хлібину, просячи Господа про відсвіження усвідомлення вашого виправдання, про відсвіження оцінювання вашого посвячення бути зламаними (пожертвуваними) з Ним, як такі, що вважаються членами одного хліба – Його Церкви, Його Тіла. Коли ви споживаєте «цю чашу», пам'ятайте, що вона говорить про страждання нашого Господа за нас, про те, що Він скуштував смерть за кожну людину. Пам'ятайте також, що в цьому полягає «наш високий поклик» – «терпіти з Ним, щоб також царювати з Ним». В цьому значення Його слів «пийте з неї всі». Апостол каже, що це – спільнота Його страждань (1 Кор. 10: 16).

Не забуваймо, що Пам'ятка не має вартості (а то й гірше), якщо вона не сприймається і не оцінюється саме так. Але нехай ніщо нас не стримує – ні гріхи, ні холодність, ні відчуття негідності. Йдіть до Господа і очистіть сумління від усіх ваших недоліків. Йдіть до ваших братів, чи до будь-кого іншого, кому ви завдали зла, і вчиніть повне визнання, чи вони визнають вашу вину, чи ні. Залагодьте справи з вашим Господом і, наскільки можливо, з кожною людиною, а тоді споживайте – присвоюйте собі ці щедроти, які Господь вчинив для всіх, котрі їх приймають, тепер чи згодом, «часу свого».

Такий самоаналіз і таке очищення, як пам'ятаємо, були показані в Пасхальному образі, даному юдеям. Перш ніж вони зібралися їсти своє Пасхальне ягня, вони скрізь в усіх своїх помешканнях вишукували все, що містило квас чи гниль, кістки, скоринки, будь-що. Все це спалювали – знищували. Тому ми повинні виконати позаобраз і «очистити стару розчину» злоби, заздрості, ненависті, незгоди (1 Кор. 5: 7, 8).

Але пам'ятаймо, що цієї розчини гріха не можна позбутися повністю, якщо вона не буде спалена, і спалити її може тільки любов – небесна любов, любов Бога. Якщо ця любов розлита в наших серцях, вона поглине все протилежне – заздрість, ненависть, лихослів'я тощо. Відкиньте все це, наполягає апостол, одягніться в Христа і будьте наповнені Його Духом. Не знеохочуйтесь. Справді, по часу ви мали б бути вже значно далі – ближче до досконалої любові. Але засвойте урок і почніть знову з новою рішучістю і більшим розумінням факту, що самі, без допомоги Учителя, ви б ніколи не змогли осягнути нагороду. Він знає це краще, ніж ви, і говорить: «Без Мене нічого чинити не можете ви». Отець розпорядився так про нас, бо це було нам необхідно. «Будь дуже відважний», – ось слово Учителя до всіх, котрі прагнуть і стараються бути класом, названим «Переможці».

ВАШ СУПРОТИВНИК ДИЯВОЛ

Здається, спокуси будуть спеціально дозволені в цю пору року. «Корінь гіркості», здається,

проростає і росте завжди, але в цю пору з десятикратною силою. Пам'ятаймо, що Любов, а не Знання, є останньою пробою нашого учнівства. «Нову заповідь Я вам даю: любіть один одного». Оскільки апостоли не мали достатньо любові один до одного, вони сперечалися, хто має бути найбільшим в Царстві, і були такі рішучі не поступитися один одному, що забули також помити ноги Учителю, і дали Йому нагоду навіть у малих речах бути слугою всіх. Цей поганий дух – цей брак Господнього Духа – вчинив їх податливими для впливу противника і привів Юду до зради, а Петра до відречення від Господнього Помазанця.

Тому бережіть себе, пильнуйте, моліться і будьте дуже покірні і дуже люблячі, щоб не впасти в спокусу. Ймовірно, ніколи відтоді наш великий противник не був більш енергійний, ніж тепер, щоб шкодити, чи заманювати, чи спричиняти спотикання послідовників Ісуса.

R4153 (1908 р.)

ВИКУП І ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ

«Бо котрих звірят кров первосвященик уносить до святині [Святая Святих] за гріхи, тих м'ясо палиться поза табором» (Євр. 13: 11-13).

Ми всі погоджуємось, що Біблія навчає про гріх у світі; що гріх увійшов у світ через непослух батька Адама, і доки не була заплачена викупна ціна, не могло бути жодного повного примирення між Богом і людиною. Основою для примирення мав бути Викуп. Тому зрозуміло, що Святе Письмо навчає, що коли наш Господь Ісус поклав Своє життя, Він поклав ціну Викупу. Слово Викуп означає «відповідна ціна»; та оскільки наш Господь Ісус не мав природи, яка була б такою ж, як природа Адама, Йому слід було залишити славу, яку Він мав в Отця до того, як світ був, упокоритися і прийняти на Себе вид людської природи, щоб Він міг, по благодаті Божій, скуштувати смерть за кожну людину. Тому читаємо в Святому Письмі: «Ти... тіло Мені приготував».

На той час не було жодної людської істоти, яка мала б тіло, котре становило б достатню жертву за гріхи людства, бо всі були грішниками. Коли б була досконала людина, вона могла б дати своє досконале життя як викуп, але жодної такої досконалої людини не було. Тому, як представлено в Псалмі, «жодна людина не викупить брата». Богу було потрібно знайти когось, хто мав би потрібну річ і кому було б можливо запропонувати її за людину. Господь показує нам через Закон, що Його закон вимагає «життя за життя, око за око, зуб за зуб », що це є підставою Справедливості, на основі якої Бог діє в цій справі. Оскільки згрішила людина, то смерть ангела не могла бути її викупною ціною. Це мала бути схожа, відповідна ціна. Оскільки людське життя було втрачене, то віддане людське життя мало становити викупну ціну. Недостатньо було забивати тельців та козлів за юдейських часів, бо, як пояснює апостол, вони були тільки образами та типами «кращих жертв», які Бог мав намір представити в своєму часі.

Тож апостол запевнює нас, що людина Ісус Христос прийшов, щоб нам допомогти. Він залишив славу небесної природи і взяв людську природу з єдиною ціллю – пожертвувати її, щоб Він міг бути нашим Відкупителем, бо Справедливість вимагала смерті людини, щоб відкупити людину (Адама), яка згрішила.

Коли наш Господь помер, «Праведний за неправедних», Він зробив це, щоб привести нас до Бога: не лише, щоб привести нас, Церкву, до Бога, але й привести все людство, яке забажає прийти до Бога. Проте Його смерть не привела нас до Бога. Його смерть була лише покладенням ціни і, власне, таку ціну потрібно було спочатку здобути. Наприклад: уявімо собі, що вам треба сплатити зобов'язання – п'ять тисяч доларів. Уявімо собі, що у вас є власність вартістю п'ять тисяч доларів, яку ви можете продати. Ціна, вартість цієї власності буде тією ціною, яка докладно відповідає величині вашого боргу. Ви продаєте цю власність, щоб отримати рівноцінну вартість – ціну викупу. Але коли ви продаєте власність, ви ще не сплатили

зобов'язання, ви лише продали власність і здобули ціну, яку пізніше віддаєте як плату.

Таким був наслідок смерті нашого Господа. Коли Він «помер, Праведний за неправедних», Він поклав «відповідну ціну». Власне сказано, що «через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть», і так вирок смерті та всі її похідні перейшли на рід Адама, бо всі заразилися хворобою гріха і, отже, опинилися під вироком смерті. Наш Господь, щоб відкупити нас, поклав нашу викупну ціну, Своє власне життя. Ця викупна ціна була достатньою ціною за Адама або за будь-якого іншого члена Адамового роду, або за всіх – залежно від того, як Він міг її опісля застосувати. Менше від цього не можна було заплатити за жодну людину. Коли б Господь мав на меті відкупити лише одну особу, не дбаючи про інших, це все одно вимагало б Його життя, не менше, бо загубленим було життя людини, і життя людини мало бути платежем.

Оскільки цей осуд прийшов через одну людину, Адама, то задоволення вимог вироку на користь одного дозволяло охопити весь людський рід. Тож бачимо філософію цього великого вчення про відкуплення і про те, як Бог владнав справу таким чином, щоб залагодити борг перед власною Справедливістю однією жертвою Свого Сина.

Ось так, буквально кажучи, виглядає справа Викупу. Якщо б Ісус, коли Він зійшов на висоту, вирішив вжити цю викупну ціну, викупну вартість (яку Він мав у той час в Своїх руках), на користь всього людства, то вона, звичайно, була б достатньою ціною за всіх. Але Він цього не зробив. Розповідь про те, як Він її застосував, ми знаходимо в іншому місці, і вона називається «Поєднання за гріх». Опис того, як наш Господь застосовує Свою Викупну заслугу, показаний в образних жертвах Ізраїльського Дня Поєднання.

Ми не повинні думати про Викуп і Поєднання як про ту саму річ. Слід пам'ятати, що численні Жертвоприношення за гріх не є викупними жертвами. Слід пам'ятати, що Викупна жертва не була Жертвоприношенням за гріх. Це різні речі. Погляд на Христову працю є представлений власне з цієї точки зору Викупної ціни: що Христова смерть була Викупною ціною і була необхідною незалежно від того, яким чином вона була б застосована. Її треба було дати в якості відшкодування за одне життя, втрачене і засуджене законом Всемогутнього. Згідно зі Святим Письмом наш Господь Ісус Своєю жертовною працею задовольнив різні вимоги. Наприклад, Він народився «під Законом». А що в цьому особливого? Апостол пояснює, що коли б Ісус не народився «під Законом», Його жертва не була б застосована за юдеїв, бо Бог попередньо відділив юдейський народ від інших народів Угодою Закону, яку Він уклав з ним.

Юдейський народ під своєю Угодою Закону був на випробуванні і не зумів виконати цю Угоду Закону після того, як погодився з її вимогами, кажучи: «Усе, що Господь говорив, зробимо». Під Угодою Закону Бог запропонував їм вічне життя, якщо вони будуть дотримуватися Його Закону, але якщо вони його порушать, то покаранням буде вічна смерть. Ось так вони вдруге потрапили під божественний вирок: перший раз – з усіма нами під Адамовим осудом, і другий раз – через неспроможність дотриматися свого Закону. Отже, апостол каже, що «сталася мені та заповідь, що для життя, на смерть», бо «жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним». Тому Христові потрібно було народитися під Законом, статися юдеєм, щоб Він міг відкупити всіх юдеїв, які були під постановами Угоди Закону.

Всі ці різні риси Бог мав у Своєму плані, та все ж Христос є осередком, від якого відходять різні відгалуження Божественного задуму: юдеї мали бути відкуплені особливим чином; окрім них мав бути відкуплений весь світ людства; а ще є Божий задум стосовно Церкви, вибраних, Тіла Христа. Щоб не заплутатися в цьому всьому ми повинні сприймати різні риси праці нашого Господа так, як ми сприймаємо символічні представлення Церкви, які Він дає нам в притчах. Притчі наводять різні зображення Церкви. Церква є подібною до живих каменів Храму; до членів Його Тіла; до стада овець; до воїнів Христа, «Вождя нашого спасіння»; іще вона подібна до Нареченої Ісуса, її Нареченого.

Якщо ми всіх їх змішаємо, то будемо питати: «Як це Наречений може побратися з членами

Свого власного Тіла, або як може Вождь побратися зі Своїми воїнами, або з каменями Храму?» Бачите, яка плутанина вийде. Кожен образ треба розглядати до певної міри як окремий, несхожий, якщо ми хочемо зробити поступ в розумінні Святого Письма. В кожному образі є свій урок, але ми не повинні його змішувати з іншими образами. Отже, тримаймо виразно в своєму розумі те, чим є Викуп, і на цьому зупинімось. Не треба його рухати і мішати з поєднанням або посередництвом. Викуп – це те, що наш Господь дав і що не міг дати ніхто інший, і що не потребує жодного повторення. Але він не показує застосування Ісусової заслуги. Він лише «дав Самого Себе на викуп за всіх», як свідоцтво часу свого.

Яким чином це благословення почнеться і триватиме, показано через жертвоприношення за гріх. Жертвоприношення за гріх є особливою частиною нашої теми, як це показано в нашому заголовному вірші.

ПОЄДНАННЯ ЧЕРЕЗ ЖЕРТВУ

Апостол в згаданому нами вірші обговорює поєднання за гріх. Він звертає нашу увагу на певну особливу картину, яка ілюструє його тему. Під час образного служіння юдеї чинили різні приношення та жертви – приношення вдячності, мирні приношення, приношення за гріх і т.д. Жертвоприношення за гріх є лише одним з них, і ми зараз розглянемо його і порозмовляємо на його тему. Жертвоприношення за гріх народу робили раз на рік, 10-го дня 7-го місяця, який називався Днем Поєднання. Приношення, тобто жертви за гріхи, завдяки яким досягалося Поєднання, Примирення з Богом, складали в цей День, і вони вважалися чинними протягом року, в кінці якого весь порядок був повторений. Апостол наголошує на цьому щорічному приношенні тельців і козлів і говорить нам про «кращі жертви», вчинені нашим Господом Ісусом, які не потребують повторення, бо вони насправді скасовують гріх. Проте ми повинні пам'ятати, що ця одна жертва самого Себе, яка навіки вдосконалює всіх тих, хто приходить до Бога через Нього, почалася з жертви нашого Господа Ісуса в Його власній особі і Він виконує її далі впродовж цього Євангельського Віку в особах Його Церкви, Його послідовниках. Їх запрошено представляти свої тіла живими жертвами, святими і прийнятними для Бога, як розумну службу. Коли Первосвященик приймає котрусь з цих жертв, тоді посвячена особа є зачата святим Духом і відтоді вважається членом Тіла Христа – членом Тіла Первосвященика, Котрий виконує жертвування. В цьому сенсі слова «кращі жертви» Первосвященика, які почалися вісімнадцять століть тому, коли Він представив Своє тіло, продовжуються в Його послідовниках, коли вони представляють своє тіло (прийнятне) в жертву завдяки Первосвященику – в Його імені, в Його заслузі, як Його жертва. В цьому значенні вся праця Дня Поєднання є днем жертви, хоча в іншому значенні слова, як показано в образі, вона є поділена на дві частини – на жертву Голови і жертву Церкви, членів Його Тіла.

ОБРАЗНА КАРТИНА ПОЄДНАННЯ

В 16-му розділі Книги Левит ми маємо божественно влаштовану картину Дня Поєднання та його жертовної праці. Первосвященик брав тельця, що був за нього – який представляв його самого, – і вбивав (жертвував) його. Телець представляв нашого Господа як людину, що показано в Святому Письмі: «Ти... тіло Мені приготував» (Євр. 10: 5). Потім приведено двох козлів і прив'язано до дверей Намету. Їх взято від громади, від народу Ізраїлю, тобто вони представляли його, і були образом на дім віри, Господній посвячений народ, – два класи з-посеред нього, «малу черідку» і «велику громаду». Як чудово образ показує, що їхні тіла не були спеціально приготовані для жертви. Це видно, перш за все, з виразу, що козлів взято від громади синів Ізраїлю на жертвоприношення за гріх, тоді як нічого такого не сказано про тельця. Іншими словами, наш Господь, з причини Свого чудесного народження, був досконалий, насправді досконалий – «святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників». Натомість ми, його учні, є недосконалими, є зі світу, з дітей гніву, як і інші. Оскільки ми є взяті зі світу, наші вади є порахованим чином прикриті

заслугою Христової жертви – першої частини Його жертви, поєднані кров'ю позаобразного тельця, кров'ю Христа. Нагадаємо вам, що, за словами апостола, жертва нашого Господа відбулася на початку Його служіння і закінчилася при його завершенні. Він не міг бути жертвою за гріх, доки Йому не виповнилося тридцять років згідно з Законом. Написано, що як тільки Йому було тридцять років, Він склав жертву: «А Сам Ісус, розпочинаючи, мав років із тридцять...», «Тоді прибуває Ісус із Галілеї понад Йордан до Івана, щоб христитись від нього». Будьмо певні, що Він прибув саме тоді, коли Йому належало скласти Себе в жертву Господу, тобто одразу, як тільки це було можливо. Тоді, як говорить апостол, виконалося пророцтво: «Ось іду, в звої книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже...», «Закон Твій у мене в серці». Іще апостол каже: «Відміняє Він перше, щоб друге поставити». Іншими словами, тоді Він почав відсувати убік образні жертви заради «кращих жертв». Принесення самого Себе відбулося вмить, але виставлення Його тіла на випробування та життєві труднощі продовжувалося протягом трьох з половиною років Його служіння і закінчилося на Голгофі. Він посвятив Себе в одну мить, щоб віддати Себе цілком, ціле Своє життя, в службі Отцеві. Але насправді віддавання часу, впливу, життєвих сил тривало три з половиною роки. З моменту Свого посвячення при хрищенні Він вважався мертвим і з того самого моменту був зачатий Святим Духом. Три з половиною роки Він вважався живим як нове створіння, як зародок духовної істоти – коли тіло поглиналося, а нова природа ставала міцною в Господі, розвиваючись в згоді з Божественною волею. На хресті страждання тіла, поглинання жертви, прийшло до завершення, закінчилося. Через день нова природа була піднята до досконалості силою Отця як славна духовна істота, невидима для мертвого світу, але показана учням в різній формі і в різних обставинах, щоб переконати їх у тому, що Він вже не мертвий, що Він вже не є людиною Ісусом, але прославленим духовним Ісусом. Тож апостол каже, що Він «умертвлений тілом, але Духом оживлений».

ТРИ ВОГНИЩА – ЖЕРТВИ

В образі лій тощо був покладений на мідний жертівник на Подвір'ї, а все решта, за винятком крові, було спалене за табором. Первосвященик брав кров, дві повні жмені кадила та вогонь з жертівника і відразу входив у Святая, до світла золотого свічника. На жертівник, що знаходився між свічником і столом з хлібами, він клав вогонь і потім кришив на нього кадило. Читаємо, що запашний дим з кадила проникав у Святая Святих. Це було конче потрібно. Суть цього виразу полягає в тому, що кадило, принесене первосвящеником, становило ще інший образ, – воно показувало, як на це дивився Всемогутній. Воно було приємними пахощами для Бога, бо увійшло перед нашим Господом у Святая Святих і там спочило на Ублагальні. Отже, спалювання відбувалося в трьох місцях. Спалювання в Святая представляло Божественний погляд на жертву Христа протягом трьох з половиною років Його служіння. Спалювання лою на мідному жертівнику на Подвір'ї представляло жертву нашого Господа, як її бачили учні та вірні послідовники, виправдані особи (близько п'ятисот братів). Усі, котрі відтоді входили в цей стан виправдання, вірою бачили ту саму жертву. Спалювання туші за табором представляло жертву нашого Господа, як вона виглядала з точки зору людини. Для людей це було недоречне витрачання часу та зусиль. Для них Його життя було бридким запахом, бо вони вважали Його приятелем митників і грішників. Три спалювання – за табором, на Подвір'ї і в першому зі Святилищ – разом символізували жертву нашого Господа з трьох різних точок зору. Коли закінчилося одне, закінчилися всі, – коли наш Господь був розп'ятий, тоді Його жертва закінчилася. Він перейшов за завісу в воскресінні. Однак в іншому значенні праця нашого Господа не закінчилася на Голгофі. Вона лише почалася. Він закінчив першу частину Своєї жертви – жертву самого Себе, приготованого тіла. Слід було виконати ще більшу працю, а саме, працю прийняття (згідно з Планом Отця) жертви класу Церкви – «Церкви первороджених, на небі написаних». Голова цієї Церкви вже закінчив Свою жертву і стався Господом слави,

але решта ще мала зазнати випробувань, схожих до Його випробувань, йдучи Його слідами.

ВІН З'ЯВИВСЯ ЗА НАС

В образі, коли первосвященик закінчив принесення кадила, він брав кров тельця і входив з нею в Святая Святих, нагинаючись під другою завісою, яка зображувала три дні, проведені нашим Господом в гробі. Він піднявся з другого боку завіси як духовна істота і згодом зійшов на висоту, «щоб з'явитись... перед Божим лицем за нас». Дивлячись на цю річ в образі і стежачи за її виконанням, ми бачимо, що це було показане в кропленні кров'ю Ублагальні та перед Ублагальнею. Коли апостол говорить, що Він з'явився за нас, то бачимо, що ця річ була показана в представленні священиком крові за себе та за свій дім – Церкву, яка є Його Тілом, і за «велику громаду», «дім віри», позаобразних левитів, тобто дім Левія.

Глянемо на іншу частину образу. Принісши кров тельця, первосвященик виходив, клав свої руки на козлів, як це вже було описано, і приймав одного з них як Господнього козла для жертви, а іншого – як козла відпущення для знищення. Кидання жереба свідчило, що первосвященик не робив вибору, котрий з них має бути на жертву. Так само зі всіма, котрі чинять посвячення Господу: вони придатні для жертви і Господь не дивиться на особу, а готовий прийняти всіх, котрі є вірні своїм зобов'язанням угоди. Два козли, як ми покажемо, представляли, зображували посвячену Церкву Євангельського віку, котра зі світу представила себе Господу. Господній козел представляє членів Тіла Первосвященика; козел відпущення представляє менш вірних з числа Церкви, «велику громаду», позаобразних левитів. Читаємо, що в образі первосвященик клав свої руки на Господнього козла, вбивав його, брав його кров і робив з нею те саме, що робив з тельцем – його лій так само був покладений на мідний жертівник, а плоть була спалена за табором. Цей факт ілюструє участь Церкви в Христових стражданнях та доповнення того, що залишилось від Його горювань. Мова йде не тільки про апостолів, але й про всіх, котрі відтоді жертвували себе в справі Господа, Правди та братів.

В нашому вірші апостол ототожнює Господа з тельцем, а Його вірний народ – з козлом. Він нагадує нам, що жодні інші жертви, окрім цих жертвоприношень за гріх, не спалювали за табором, і кров жодних інших жертв ніколи не жертвували і не кропили нею в Святая Святих, щоб вчинити поєднання за гріх. Тоді апостол каже: «Тож виходьмо до Нього [Ісуса] поза табір, і наругу Його понесімо». Ось «кращі жертви», які беруть гріх, як пояснює св. Павло. Дія цієї великої праці первосвященика – жертвування протягом цього одного жертовного Дня Поєднання ніколи не потребуватиме повторення. Вона повністю довершить божественні задуми. Вона здійснить повне поєднання світу. Заслуга, звичайно, є в жертві тельця. Телець представляв нашого Господа Ісуса, тоді як козел представляв натовп з 144 000. Покладання нашого життя в Господній службі насправді не має якоїсь особливої вартості – не має нічого, що само по собі могло б забрати гріх. Вся заслуга нашої жертви є шляхом виправдання, яке, перш за все, є застосоване до цього класу козла через заслугу жертви тельця.

Образ показує нам, що первосвященик вважав кров козла частиною своєї власної жертви, однієї жертви, якою будуть благословенні всі, хто будь-коли досягне вічного життя. Первосвященик представив кров козла зовсім з іншою метою, ніж та, з якою попередньо була застосована кров тельця. Кров тельця була за первосвященика та членів його дому. Кров козла була за всіх решту людей Ізраїлю. В позаобразі кров Христа приносить користь Його посвяченим святим, «малій черідці», «царському священству», та левитам, «натовпу великому», тоді як жертовну заслугу Церкви, Тіла Христа, Він застосує за весь народ, за світ, – за тих зі світу, котрі бажатимуть скористатися зі славних нагод поєднання.

Коли первосвященик закінчив першу жертву і приношення своєї крові, він вийшов назовні. Він показався в П'ятидесятницю і символічно поклав Свої руки на Церкву у благословенні П'ятидесятниці. Завдяки цій жертві Його послідовники змогли підпорядкуватися вимогам та умовам Його жертви. Після принесення крові козла первосвященик, як показано, закінчив

свою працю. Він скинув свій священичий одяг і зодягнувся в одяг слави та краси, який зображує славні якості Христового характеру та почесну місію, до якої Його помазано як Пророка, Священика, Царя, Суддю і Посередника світу. Його вихід представляє Другий Прихід нашого Господа і прийняття божественної слави та сили, коли Церква буде з Ним як члени Його Тіла, щоб співпрацювати в розповсюдженні благословень Нової Угоди для Ізраїлю та всіх поколінь землі. В День Поєднання весь народ Ізраїлю зодягав волосяниці і не їв ситної їжі, а постив і чекав на вихід первосвященика в його одязі слави та краси. Саме так було протягом цього Євангельського віку. Весь світ людства лежить в злому, охоплений гріхом, смертю та тлінням. Про нього св. Павло говорить: «Бо знаємо, що все створіння разом зідхає й разом мучиться аж досі. Бо чекання створіння очікує з'явлення синів Божих» (Рим. 8: 22, 19) – чекає Первосвященика, Голову і Тіло, зображеного в славній одежі юдейського первосвященика. Якщо глянемо на картину далі, то побачимо, що первосвященик в своєму славному одязі підходив до Жертівника, піднімав свої руки і давав благословення народові – благословення Нової Угоди, благословення прощення гріхів, благословення злиття святого Духа на всяке тіло. Якщо благословення показано в образі, то наскільки більшим буде благословення насправді! Як в образі люди вставали, скидали волосяницю, припиняли піст і тішилися прощенням, так під час Тисячолітнього поранку світ, почавши цінити великого Первосвященика і жертви Поєднання, підніметься з гріха, деградації та смерті і тішитиметься божественною милістю та усвідомленням численних благословень реституції, представлених Ізраїлю, як це було провіщено устами всіх святих пророків від початку світу (Дії 3: 20).

СВОЄЮ ВЛАСНОЮ КРОВ'Ю

В контексті апостол говорить: «Тому то Ісус, щоб кров'ю Своєю людей освятити, постраждав поза брамою» (Євр. 13: 12). Чи не виникає питання, яких людей Ісус мав освятити Своєю власною кров'ю? Відповідаємо, що в ширшому значенні слова «всі люди» – це люди, які колинебудь приймуть освячення, очищення, поєднання через Нього. Читаємо, що Він дав самого Себе на викуп за всіх. Не є аж так суттєво, що Він не застосував його одразу за всіх, а лише за нас, Церкву, «дім віри». Ціль Його жертви була за всіх. І це зовсім не суперечить факту, що досі заслуга жертви Христа поширилася лише на «дім віри». В своєму часі Його заслуга пошириться через Церкву на кожне створіння. Тому написано: «щоб і самі були помилувані»; а ми здобуваємо милість через Ісусову смерть, бо Він по божественній благодаті скуштував смерть за кожну людину.

ЧАСТКА КОЗЛА ВІДПУЩЕННЯ

Дехто, не маючи зрілого мислення, робить висновок, що козел відпущення не може представляти клас духовних істот, бо він ніколи не входив в Святая або в Святая Святих. На це відповімо, що телець і козел Господній також не входили в Святая або в Святая Святих. Лише їхню кров брали в Святая Святих, і ця кров представляє добровільну відмову від земних прав, привілеїв та життя, з наміром виконувати божественну волю, задум. Козел відпущення, тобто клас «великого натовпу», складається з тих, котрі зробили приношення самих себе і були прийняті, але вони не зуміли виконати умови своєї жертви. Не зумівши стати членами Тіла Первосвященика і учасниками Його слави на божественному рівні, вони не мали б нічого, коли б Господь особливим чином не подбав для них про те, щоб вони зазнали горя заради знищення свого тіла, щоб дух міг спастися в день Господа Ісуса. Господь прийняв їх заради їхньої віри і посвячення до смерті. Не зумівши виконати успішно власне посвячення і тримаючись теперішнього земного життя, вони мали б втратити все, коли б в їхньому випадку не передбачено знищення їхнього тіла. Про них також не треба думати як про клас, який не має сорому, не має віри або не розвинувся. Ніхто не може здобути вічне життя на божественних умовах на будь-якому рівні існування, якщо він не переміниться і не прийде до стану досконалої відданості Богу та Його праведності. Хто не

досягне найвищого критерію слухняності Богу, той не буде вважатися гідним вічного життя у «великому натовпі» або в будь-якому іншому. Зачаті святим Духом, вони не можуть набути знову свої земні права та реституційні благословення. Для них, посвячених і пожертвуваних, немає вороття. Якщо їм не вдасться досягти вічного життя, то наслідком буде Друга Смерть.

Клас «великого натовпу» не має нічого спільного з поєднанням за гріх, бо козла відпущення ані не спалювали за табором, ані не вносили його кров у Святая Святих. Що ж, в такому випадку, означає вираз (3 М. 16: 21), що Аарон поклав свої руки на голову козла відпущення і визнав над ним всі беззаконня синів Ізраїлю та всі їхні провини в їхніх гріхах, вклавши їх на голову козла?

Поєднання за гріх, здійснене кров'ю тельця та кров'ю Господнього козла, представляло поєднання за первісний гріх Адама та за всі слабкості і вади, що безпосередньо беруть свій початок з нього. Оскільки кров цих двох тварин відшкодувала всі гріхи такого роду цілого народу, очевидно, що вже не було гріхів, які можна було б визнати над головою козла відпущення. Отже, які гріхи Аарон визнав над головою козла відпущення? Відповідаємо, що це були провини на зразок тих, про які наш Господь вчив нас молитися, кажучи: «І прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому». Якщо ми щиро прощаємо тим, хто провинився проти нас, Бог охоче простить нам наші провини. Але Він не простив первісний гріх і, як наслідок, засудив нас на смерть і дав Свого Сина як нашого Відкупителя. Ці провини – це недоліки, вади і т.д., як вияв недбалості, або байдужості, або упертості чи ще іншого небажання чинити Господню волю так добре, як ми знаємо. Господь дає зрозуміти, що Він веде дуже ретельний облік всіх справ людства. Він пояснює, що суворі випробування, які прийшли на юдейський народ при завершенні їхнього жнивного часу, були відплатою. В тому жахливому горі, яким закінчився їхній вік, Господь, як Він сказав наперед, зажадав усієї праведної крові, пролитої з часу праведного Авеля і до того часу. Одним словом, кожна несправедливість волає про помсту, про відплату, про покарання. Великий первісний гріх, покаранням за який є смерть, наш Господь Ісус сплатив, вмираючи праведний за неправедних. Але ще є багато гріхів, багато несправедливостей в минулому і тепер, з якими справедливість ще не звела порахунки. Наприклад, в Об'явленні ми читаємо, що душі під жертівником волали: «Аж доки, Владико святий та правдивий, не будеш судити, і не мститимеш тим, хто живе на землі, за кров нашу?» (Об. 6: 10). Справедливість тільки чекає на повне число тих, кого переслідують заради праведності. Тоді прийде покарання. Великий час горя, яким закінчиться цей вік – так само як час горя, яким закінчився Юдейський вік, – є часом врегулювання вимог Справедливості. «Великому натовпу», який не спромігся жертвувати себе під час сприятливого часу, буде дано зазнати значної міри горя, яке приходить на світ, щоб скасувати, так би мовити, певну міру горя, яке обов'язково має прийти загально на людство. Коли цей час прийде, то ці дорогі приятелі, представлені «великим натовпом», радітимуть своєю часткою страждань та знищення тіла, щоб їм спастися, як духовним істотам, в день Господа Ісуса. Те, наскільки вони постраждають від беззаконь світу, все одно буде меншим, ніж зазнають інші в день горя.

«УЧАСТЬ В ЙОГО СТРАЖДАННЯХ»

Святе Письмо виразно стверджує, що наш Господь постраждав як Справедливий за несправедливих, маючи на увазі не тільки біль, якого Він зазнав і який вистраждав, але й смерть, якої Він зазнав заради гріха. Ми страждаємо з Ним. Ми є учасниками Його страждань. Найсуворіші страждання нашого Господа були, мабуть, в Гефсиманії, де, як читаємо, Він знаходився у великій агонії і «не було із народів [з людей] з Ним нікого»: навіть вірні, улюблені одинадцять апостолів задрімали і не змогли попильнувати з Ним в той час. Але вони не могли збагнути Його горя – що події наступних кількох годин означають для Нього так багато. Він знав, що на основі Своєї угоди, вчиненої в Йордані, Він віддав Свої земні права та привілеї. Він знав, що все Його майбутнє тепер залежить від

воскресіння з мертвих, і знав також, що у випадку, якщо Він не виконав божественну волю досконало, цілковито, Йому не буде дана славна переміна воскресіння і вічна слава на духовному рівні. Тож ми читаємо, що Він звернувся з голосінням великим та слізьми до Того, Хто міг спасти Його від смерті, і був вислуханий в тому, чого побоювався. Він побоювався смерті, тобто Він не сумнівався щодо обітниці небесного Отця, що у випадку вірного виконання Його жертви Йому буде дане славне воскресіння, а побоювався, що ненавмисне Він міг припуститися якоїсь помилки, міг не виконати якусь частину Свого обіту посвячення. Отже, Він побоювався, чи повна хмара кадила проникла в Святая Святих, щоб вкрити Ублагальню і засвідчити, що в Своєму жертвуванні Він був вірним в найвищій мірі. Тоді з'явився ангел і зміцнив Його. В чому полягало це зміцнення нам не виявлено, але цілком ймовірно, що воно стосувалося того, чого Він побоювався. Ангел, як представник Отця, швидше всього запевнив Його в тому, що Він був вірний, що Його жертвування було прийнятним в очах Отця. Відразу настав великий спокій, коли вгамувалася велика навала муки, що мить тому загрожувала завдати руїни Його смертному тілу. Відтоді ми бачимо Його дивовижний спокій – коли Він стояв перед Первосвящениками, вислуховуючи звинувачення з боку грішників, в присутності Пилата та рабинів. Ведений до хреста, Він мав більше самовладання, ніж будь-хто інший в таких обставинах, про кого ми знаємо. Коли учні покинули Його, Він заступився за них, щоб їх не переслідували і дозволили їм відійти. Коли Петро відрікся від Нього, Він мовчки глянув на нього, нагадавши йому пророцтво. По дорозі на Голгофу Він промовив слова потіхи плачучим жінкам, кажучи: «Не ридайте за Мною, за собою ридайте». Наскільки по-іншому виглядає досвід Христових послідовників! Ми маємо в Ньому не тільки Приклад та Вчителя, але й нашого Захисника та нашого Заступника. Ми справді можемо мати велику відраду від Його запевнення, що Він не тільки з'явився за нас, але й здатний допомогти нам при кожній потребі. Він далі є Головою Церкви, котра є Його Тіло. Він далі доглядає справи всіх Своїх членів. Він далі промовляє до нас, як промовляв колись до Своїх учнів,

«ЦЕ КРОВ МОЯ,.. ПИЙТЕ З НЕЇ ВСІ»

Хто не здатний виразно побачити, що Церква в теперішньому часі є членами Тіла Христа, той ніколи не може зрозуміти, як Церква має мати частку в жертві зі своїм Господом, що представлено в Його чаші. Після того, як наш Господь під час останньої вечері споживав плід виноградини, Він передав чашу Своїм учням і сказав: «Бо це кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів... Пийте з неї всі». Наш Господь не тільки Сам пив символічну чашу, перш ніж дати її Своїм учням, але й пив ту саму чашу, споживати з якої Він вимагає від нас на доказ нашої відданості як Його учнів. Це чаша сорому, смутку, зневаги, самовідречення на користь інших. Учитель говорив про неї як про чашу, яку Отець приготував для Нього. Він залишив трохи з неї випити нам, щоб ми могли мати привілей мати частку в Його стражданнях і в славі, яка прийде згодом, коли останній член Його містичного Тіла буде прославлений. Коли під час Пам'яткової Вечері Він передав чашу Своїм учням і сказав: «Пийте з неї всі», – то не лише мав на думці, що всі, котрі будуть Його учнями, повинні пити з цієї чаші, але й хотів сказати, що Його послідовники повинні випити її всю, не повинні залиши в ній нічого. Іншими словами, страждання Христа належать виключно до цього Євангельського віку, який позначився Його власними стражданнями на початку і завершиться об'явленням Його слави в Царстві. Для світу не залишиться жодних страждань Христа, щоб пити їх в Тисячолітньому віці, і не буде жодних нагод статися співспадкоємцями з Відкупителем. Учитель сказав, що ця чаша була кров'ю Нового Заповіту – нової волі, Його волі, тобто Заповіту, на основі якого Він заповідає Свої земні права та земні почесті земному насінню Авраама і через нього світу людства. Це Його кров, яка була потрібна для запечатання Нової Угоди, і нас запрошено розділити цю чашу, розділити

печатання і розділити участь в розповсюдженні благословень Нової Угоди для Ізраїлю та світу. Хто не п'є з цієї чаші, хто не бере участі в стражданнях Христа (тих самих стражданнях, яких Він зазнав) як член Христа, той не може мати частки з Ним в Його Тисячолітньому престолі слави, завдяки якому благословення Нової Угоди будуть представлені світу.

Зверніть увагу на твердження, що Його послідовники повинні мати частку з Ним в Його стражданнях, і якщо вони матимуть участь в тих самих стражданнях, то будуть сидіти з Ним на Його престолі. Послухаймо двох учнів, які питали Його напередодні Його смерті, чи вони не могли б сидіти один праворуч і один ліворуч в Його Царстві. Ісус відповів: «Не знаєте, чого просите. Чи ж можете ви пити чашу, що Я її питиму або христитися хрищенням, що я ним хрищуся? Вони кажуть Йому: Можемо» (Мт. 20: 22). Коли вони ствердили свою готовність померти з Ним, Він запевнив їх, що вони справді матимуть з Ним частку в Його престолі, що вони справді будуть пити Його чашу, будуть мати частку в Його хрищенні смерті і матимуть місце в Його Царстві.

Тримаймося міцно цих дорогоцінних обітниць. Якщо інші перестали їх триматися і твердять, що вони вже не бачать їх так, як ми, нам прикро за них, що світло, яке вони мали, залишило їх. Не биймо сліпих, але будьмо привітними та лагідними до всіх. Чим більше число сліпих, тим більше благословення та привілей тих, котрі бачать. Радіймо нашими привілеями і використовуймо їх. Пам'ятаймо слова Учителя: «Отож коли світло, що в тобі, є темрява, то яка ж то велика та темрява». Таких осіб треба шкодувати ще більше, ніж світ, який ніколи не бачив. Пам'ятаймо також, що всі види сліпоти є більш-менш заразні, тому пильнуймо наш духовний зір як один з найбільш дорогоцінних дарів, що дав Господь.

R4426 (1909 р.)

«НЕ ЛЮБІТЬ СВІТУ»

«Чи ж ви не знаєте, що дружба зо світом то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається» (Якова 4: 4)

Цей вірш наводить на думку дещо схожий до нього: «Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любить хто світ, у тім немає любові Отцівської» (1 Ів. 2: 15). З наведених віршів не треба робити висновок, що ми не повинні вважати людей в світі своїми приятелями, ані що вони не повинні вважати нас своїми приятелями, бо тоді це означало б, що ми є їхніми ворогами, або вони – нашими. Ми не повинні бути нічиїми ворогами, тобто маємо бути приятелями всіх.

Проте хтось може прочитати згадану пораду двох апостолів, не взявши до уваги іншого вірша Писання – до того ж з уст самого дорогого нам Господа, – який на перший погляд може здатися суперечливим, а саме: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3: 16). Цей та інші вірші, однак, не суперечать один одному, а є в повній згоді, якщо їх правильно зрозуміти.

Як в такому випадку зрозуміти, що ми не повинні мати приязнь зі світом і при цьому маємо любити світ? Ключ знаходиться в слові «світ». Наприклад, якщо хтось піде в політику, він побачить, що політика настільки пов'язана з поганими речами, що майже неможливо займатися нею, не поступаючись своїми стосунками з Богом. В минулі часи ніхто не міг утримувати тісні стосунки з кимось зі світу, якщо він, так би мовити, не був у політиці. Тому, це означало б бути в згоді з грішними вчинками – якщо не прямо, то посередньо.

Дуже мало людей знає як проводиться політика. Людина в політиці забуває про своє сумління; вона майже змушена «давати і брати», як інші. В протилежному випадку округ, адміністративний район або штат, який вона репрезентує, матиме, відповідно, менше представництво, бо його ігноруватимуть; і все, що вона буде схильна говорити, закінчиться виведенням її з політики і завдасть її округу, району чи штату збитків. Отже, ширша думка, пов'язана з цим

віршем, полягає в тому, що Божий народ є в змозі зауважити, що речі в світі, як правило, є в опозиції до служіння Богу, а сам Божий народ не погоджується з крутійством та методами князя цього світу.

Кожне питання, кожен бізнес має свою світську сторону, і прилаштовуватися до цих порядків і співпрацювати з ними було б гріхом з нашого боку. Однак як каже апостол, ми не можемо вийти зі світу, але повинні, так чи інакше, мати стосунки з людьми світу. Тому правильний шлях є накреслений в Святому Письмі: Господній народ повинен ходити обачливо, намагаючись берегти себе, щоб бути відданим Богу і всім Його принципам, намагаючись відокремитися від світу і бути палаючими та сяючими світилами, щоб світ міг бачити його добрі діла і прославляти його Отця, що на небі.

МИ ПОВИННІ РОБИТИ ДОБРО ВСІМ ЛЮДЯМ, КОЛИ Є НАГОДА

Якщо Бог так полюбив світ – навіть тоді, коли люди ще були грішними (Рим. 5: 8), – що пожертвував найдорожчим скарбом Свого серця, щоб їх відкупити і спасти, тоді така любов і така доброзичливість до світу з нашого боку не може не погоджуватись з Його волею. Справді, саме так навчає Слово: «Поки маємо час, усім робімо добро;.. Любіть ворогів своїх,.. творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує, щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі, що наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних» (Гал. 6: 10; Мт. 5: 44-48).

Любити світ так, як його любить Бог, не означає мати почуття, проти яких апостоли перестерігали Церкву. Це – велична і шляхетна любов, яка має мало спільного з тим, що нечисте, яка співчуває знедоленим і чекає часу, коли вони зможуть позбутися своєї деградації. Любов, яка є гідною нашого наслідування, це любов, яка милосердно не зважає на особисту ворожнечу та неприязнь, переступаючи через всі самолюбні міркування та мстиві почуття, беручи до уваги лише можливості та шляхи досягнення миру, виправлення та спасіння.

Але любов до світу, приязнь зі світом, про яку згадує апостол, це – любов, яка означає спільність зі світом, яка означає причетність до його духа – його цілей, амбіцій та надій, а також методів їх досягнення. Якщо якась людина любить світ в такому значенні, то в ній напевно немає любові Отця.

Як Божі діти, ми були покликані до становища великої милості та достоїнства. Наш Небесний Отець відкрив нам Свої плани і задуми і зволив прийняти нас до Своєї спільності та діяльної співпраці. Цей вигляд майбутнього є таким величним, славним та широким, що ми здатні дивитися на речі теперішнього життя зовсім в іншому світлі, аніж дивиться на них світ.

Отож ми не повинні любити теперішній стан речей, порядок, ані речі, які є для нього невід'ємними і асоціюються з ним, але повинні любити Царство Бога і його праведність, про яке ми молимося: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя... на землі». Ми повинні любити світ лише в значенні співчуття до нього, так як це виявив наш Небесний Отець, але не повинні погоджуватися з його порядками.

Згідно з Божим волевиявленням, ми повинні обрати між божественною приязню та спільністю і світською приязню та спільністю. Речі, які любить Господь, не до смаку світу; і речі, які люблять світські люди – злі вчинки і злі думки – є огидою для Господа. Ті, котрі люблять і практикують такі речі, неминуче втратять спільність з Господом та Його духом, неминуче підуть у зовнішню темряву світу.

R4765 (1911 р.)

БАЖАНА ЛЮБОВ

«Послухом правді очистьте душі свої через Духа на нелицемірну братерську любов, і ревно від щирого серця любіть один одного» (1 Петра 1: 22).

Слово «душа» в цьому вірші, як відомо, означає істоту, а не просто фізичну істоту, її складову. Тому очищення відноситься до очищення серця (розуму, волі, побуджуючих намірів,

мотивів). Наслідок такого очищення буде явний в зовнішньому житті та поведінці.

Ми очищаємо свої душі, тобто наші душі очищаються (очистилися, якщо ми є святими) послухом правді через духа. Це означає, що нам необхідно знати Правду – не обов'язково всю правду, але обов'язково знати велику правду про дану річ: правду про те, що Бог засудив гріх; правду про те, що весь світ людства потрапив під цей осуд; правду про те, що Бог передбачив шлях позбутися осуду, який є на світі; правду про те, що є лише один особливий шлях скористатися з цієї Божественної пропозиції, а саме: виправдатися вірою в Христа і взяти хрест та йти Його слідами. Коли ми віддали себе в дусі та правді, через віру, нам були прощені наші гріхи; ми були прийняті як Нові Створіння в Христі; наші душі очистилися; ми почали нову дорогу.

В нашому вірші апостол далі каже, що, здобувши цю славну переміну характеру через знання та слухняність духу Правди, ми навчилися любити братів «нелицемірною любов'ю», щирою любов'ю, без удавання – не лише показуючи її зовні, посмішкою на обличчі або сердечним потиском долоні. Через цього духа ми збагнули, що всі, котрі довіряють дорогоцінній крові і є посвячені дорогому Відкупителю, котрі намагаються ходити за Його вказівками, є «братами», незалежно від раси, кольору шкіри, освіченості і того, що вони, можливо, вбогі та бездомні. Ми досягли стану, в якому наші серця є такими повними Духа Учителя, що ми можемо переконливо сказати, що ми любимо всіх братів любов'ю, яка є щирою і нелицемірною.

Тепер, коли ми дійшли правильним шляхом аж сюди, апостол показує нам, що є ще один крок любові вперед і говорить що саме нам слід робити, щоб втримати своє серце чистим: «Ревно від щирого серця любіть один одного». Ми не тільки повинні вважати їх своїми братами і виявляти «нелицемірну любов», але повинні визнавати принцип, який лежить в основі наших стосунків з Господом, а також їхніх стосунків з Господом – бо вони, як і ми, є Новими Створіннями в Христі. Це повинно наповнити нас великою симпатією до них і бажанням робити все від нас залежне, щоб їх підбадьорити, щоб їм допомогти.

БЕЗСТОРОННЯ ЛЮБОВ – СИЛЬНА І ПАЛКА

Ця любов відрізняється від іншої любові – братньої любові. Це безстороння любов; вона настільки гаряча, настільки палка, що ми охочі класти своє життя за братів. Приклад цієї любові ми маємо в нашому Небесному Отці. Він полюбив нас, коли ми ще були грішними. Також Ісусова любов є несамолюбною, чистою, милосердною, – любов, яка береться робити добре нам лише заради нас, а не в надії щось від нас отримати.

Апостол далі каже, що ми не тільки повинні мати цю любов, але й повинні плекати її з усією палкістю, запалом, пристрастю: не для самозаспокоєння, але зі справжнім зацікавленням добробутом один одного – багатого і бідного, освіченого і неграмотного. Наша любов повинна виявлятись до них кожного разу, коли ми бачимо в них будь-яку потребу, яку ми можемо задовольнити, – надаючи будь-яку допомогу, при цьому завжди застосовуючи розважність, бо любов вчиться бути мудрою і брати до уваги наші мотиви, коли ми намагаємось робити іншим добро.

Апостол радить нам переконатись, що власне таким є наш досвід: не лише принцип, який ми визнаємо, але й намагання, щоб це виконувалося в нас, в нашому житті. Навряд чи є природним мати в розумі милосердя, яке виявляє прощення до тих, хто провинився проти нас. Та коли ми подумаємо про те, що все людство впало і деградувало по спадковості, це повинно додати нам співчуття. Якщо хтось є більш деградований, ми повинні мати до нього більше співчуття. Якщо ж у всьому цьому ми маємо співчутливі думки, то наша співчутлива любов лише зростатиме. Коли ми виявляємо співчутливу любов, тоді Нове Створіння розвивається.

Наш Господь каже: «Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви». Поставте для себе таке мірило. Наша любов до братів спочатку може бути лише слухняністю цій заповіді, але згодом, якщо ми слухняні Божественній заповіді, наша

любов зростає, наше співчуття збільшується. Апостол каже, що ми повинні вважати, щоб не нехтувати цим. Якщо ми не послухаємось даної вказівки, то не належимо до тих, кого Отець шукає, бо апостол також говорить, що Він передбачив, що усі, котрі мають бути членами Тіла Христа, мають бути Його копією – у невдаваній та палкій любові.

МІЦЬ В ГОСПОДІ Є ПРОПОРЦІЙНА ДО ЙОГО ПІЗНАННЯ

Ніхто не може ставатися міцним в Господі, якщо він не зростає також в знанні. Ми слушно цінимо найвище тих, чия любов до Господа та Його Правди проявляється в їхньому запалі до вивчення Його Слова, а милість від Бога до них – в тому, що вони є ведені щораз більше до глибоких Божих речей.

Однак треба дбати навіть про слабших з дому віри, любити їх, допомагати їм, щоб вони могли ставатися сильними в Господі. Власне тут апостол пропонує ще одне слово поради, кажучи: «Ми, сильні, повинні нести слабості безсилих, а не собі догоджати» (Рим. 15: 1). Це зовсім не означає, що ми не повинні умовляти таких і намагатися допомогти їм позбутися своєї слабості. Ми повинні це робити в дусі покори та доброзичливості, переносячи з лагідністю випробування власної терпеливості, не стараючись подобатися собі, а, навпаки, допомагаючи слабшому брату або сестрі. «Кожен із нас, – заохочує апостол, – нехай догоджає ближньому [брату] на добро для збудування» і т.д., не ігноруючи його помилку, мов би він вважав, що все в порядку, але, лагідно вмовляючи його боротися з цим, покірно і терпеливо підпорядковуватися незручностям, яких це нам завдає.

Якщо такий дух пануватиме серед членів Господнього Тіла, то всі члени матимуть взаємну любов і взаємно дбатимуть один про одного – намагаючись підтримати і зміцнити все добре, відрадити від всього, що не личить, і мати любов, яка вкриває своїм покривалом хиби і старається заховати вади, а не виставляти слабшого брата на докір інших.

Щоб була любов, яка жертвує собою, воістину потрібен дух покори, доброзичливості, терпеливості та віри! Якими переконливими є слова Учителя: «Коли не навернетесь [від духа світу до Духа Христа], і не станете, як ті діти [покорою і вмінням вчитися], не ввійдете в Царство Небесне» (Мт. 18: 1-6).

R4766 (1911 р.)

БОЖЕСТВЕННО ВИЗНАЧЕНА МІСІЯ ЦЕРКВИ

«Ось тому, мавши за милосердям Божим таке служіння, ми не тратимо відваги» (2 Кор. 4: 1)

Якою є місія Церкви? Яку місію, яку службу Господь визначив для Свого посвяченого народу? Це питання повинно бути важливим і зрозумілим для розуму кожної посвяченої Божої дитини. Надзвичайно важливо, щоб слуга знав, чого від нього чекають ще перш, ніж він продовжить виконувати цю службу. В іншому випадку він, напевно, марно витратить свої сили в хибному напрямку, залишивши невиконаним те, що слід було зробити, і приділяючи увагу справам, які було б краще віддати іншому – згідно з планом і розпорядженням великого Доглядача плану спасіння – Господа.

Відповіді на це питання в християнстві, мабуть, розділилися б на три групи – дві з них цілком небіблійні і третя, хоча й на основі Святого Письма, проте тісно пов'язана з різними помилковими поглядами. Вона теж сталася нерозсудливою і підтримується в своїй чистоті та послідовності лише небагатьма. Ми розглянемо їх по черзі:

(1) Погляд римо-католиків на місію Церкви полягає в тому, що Церква має бути правителькою світу, призначеною Всемогутнім і наділеною владою та повноваженнями керувати царями та народами, впорядковувати всі справи землі: моральні, політичні, фінансові, громадські та церковні, а папа та його ієрархія є духовним царством. Це духовне царство, як кажуть, царювало в славі в минулому – протягом періоду, який решта людства іменує «темними віками (середньовіччям)». Кажуть, що зараз це царство терпить насилля від рук безбожників,

протестантизму і т.д., і позбавлене належних йому, даних Богом і передбачених Богом прав, таких як верховний уряд землі. Кажуть також, що дуже скоро в земних справах наступить величезна зміна, яка все поверне на свої місця, – поверне в володіння папи та під його абсолютний контроль всі народи, покоління та язики, щоб знову, як в давнину, він вважався головою світу, що всі інші релігії будуть повалені та назавжди знищені, аби світ знову отримав благословення від повернення до середньовічних умов.

Ми заперечуємо цю теорію і вважаємо, що Святе Письмо навчає навпаки: що царювання Церкви як Божого Царства, щоб керувати світом та благословити його, буде відбуватися, як написано, не під час «теперішнього злого світу», тобто віку, але під час наступного, який має бути запроваджений нашим Господом Ісусом силою згори, при другому приході. Святе Письмо показує (і це погоджується зі здоровим розумом), що страждання Церкви не відбуваються одночасно з її царюванням, а випереджують його. Страждання теперішнього часу, стверджує воно, не варте порівняння зі славою, яка має (в майбутньому) відкритися в нас (Рим. 8: 18). Ці страждання – хоча вони є до самої смерті – мають вважатися легким горем і повинні сприйматися з радістю завдяки божественному підтвердженню, що вони виконують для нас (готують для нас) набагато величнішу та вічної ваги славу, яка ще є невидимою (2 Кор. 4: 17).

(2) Загальний погляд протестантів на місію Церкви дуже нагадує наведений вище, за винятком того, що папа та його спільники відкидаються на основі їхніх претензій мати особливі божественні повноваження керувати світом. Твердження протестантів, натомість полягає в тому, що релігія повинна взяти правління над світом і поставити своїх представників при владі між народами; що слід культивувати вищі та кращі форми релігійних почуттів; що релігія світу повинна проникати в політику та громадські справи і вести світ вперед та піднімати деградовані маси до порядного громадянства. Відверто кажучи, таке твердження, яке щораз більше набуває впливу серед протестантів, можна назвати світською ідеєю місії Церкви: йдеться про зайнятість харитативною, філантропічною, просвітницькою, виховною та благодійною діяльністю в інтересах людства. Іншими словами, згаданий погляд твердить про моральний вплив Церкви, який Бог визначив їй в світі для його підняття та відродження.

Ми вважаємо цей погляд хибним і цілком небіблійним; помилково вважати, що Церква поставлена в світі в якості реформаторської інституції. Але якщо нас запитають: «Чи повинні християни проявляти глибший інтерес до різних реформ – наприклад, запровадження тверезого способу життя, громадської культури, політичних реформ, добрих звичаїв, проведення антитютюнових кампаній, соціалістичних рухів, фінансових реформ і т.д.», – ми відповімо, що, безперечно, ніхто не може бути справжнім християнином, не симпатизуючи усім згаданим та іншим можливим зусиллям для розумового, морального та фізичного підняття людства. «І ви ще кажете, що це не є місією Церкви?». Ні, відповідаємо ми. Хоча наші симпатії є на боці кожного доброго вчинку, ми все ж повинні запитати Господа що, де і як ми можемо зробити в Його службі, якщо хочемо співпрацювати з Ним: «Господи, що мені робити?» З нашим питанням не треба йти до ближніх, ані ми не повинні брати на себе тягарі, обов'язки та зобов'язання, які на їхню думку та згідно з їхнім сумлінням вони можуть покласти на нас. Швидше ми повинні слухатися голосу Господа (Святого Письма) і повинні йти Його стежками, незважаючи на наші власні та інших людей здогадки про те, що було б найбільш доцільним.

Ніде в Святому Письмі Божому народу не сказано витрачати свій час на зусилля морально реформувати світ. Наш Господь не займався цією працею, ані апостоли, і вони не пропонували, і не давали жодного натяку на те, що праця Церкви якось має відрізнятися від того, що вони робили і веліли далі робити. Навпаки, вони ствердили, що ми маємо апостолів як приклад того, як ми повинні ходити. Вони сказали, що шлях нашого Господа був в повній, досконалій згоді з божественною волею і планом і що апостоли вірно наслідували Його приклад. Нам сказано просто статися співпрацівниками з Богом у вже

започаткованому Його ділі – не заважати йому і не намагатися покращити його. Вже за днів нашого Господа існували моралісти і моральні реформи: одні в напрямку повної відмови від спиртного, інші – в напрямку аскетизму, прищеплюючи сувору відмову від їжі, одягу і т.п. як невід'ємну річ для морального здвигнення людей. Існували також політичні реформатори, які намагалися вже за Його днів запровадити республіканські інституції, і громадські реформатори, які прагнули запровадити певні форми комунізму. В той час існували також реформатори стосовно одягу, захищаючи певні особливі стилі, корисні для здоров'я, моралі та релігійної святості. Чи ми зустрічаємо, щоб наш Господь або Його апостоли мали коли-небудь якесь відношення до них, або коли-небудь словом чи ділом наказували чи заохочували котрусь з цих теорій або реформ? Ні, жодного разу.

Можна, звичайно, сказати, що свого роду християнський комунізм на початку не отримав докору, навіть хоча не був рекомендований апостолами. На нашу думку, короткотривалий комунізм у першій Церкві до певної міри був наслідком нових вчень, проповідуваних Христом, основною рисою яких була любов до Бога і любов до ближніх, – на противагу самолюбним почуттям деградованих людей. Ось чому без божественних вказівок з'явилося бажання з боку віруючих мати «все спільним». І якщо святий дух схвалив це і дозволив на початку, воно, мабуть, мало стати уроком, певним досвідом для Церкви, щоб показати, що така єдність, така спільнота не є практичною за нинішніх умов, коли всіх непокоять недосконалості тіла – їхні власні та інших людей. У всякому випадку, ми знаємо напевно, що Господь не дозволив такому комунізму тривати довго, але, як нам сказано, Він дозволив замість цього велике переслідування Церкви, яке розсіяло потенційних комуністів скрізь проповідувати Євангелію.

Також апостоли ніколи не радили такі відносини, ані не намагалися запровадити такий порядок де-небудь між християнами. Тож, якщо вчення та приклад нашого Господа та Його апостолів є нашим критерієм волі Господа, то моральне реформування світу не є повноваженням Церкви. Але, можливо, хтось скаже: «Часи відтоді змінилися, і праця Церкви відповідно теж повинна змінитися». Ми відповідаємо, що апостол Павло багато сказав про це, кажучи: «Я не вхилявсь об'являти вам усю волю Божу» (Дії 20: 27). Тож коли щось є додане до того, що викладено апостолом, воно не є радою Бога. Будь-яку раду з будь-якого іншого джерела християни не повинні приймати, бо вона напевно заведе на хибний шлях. Стосовно Божого Слова апостол також говорить до Тимофія: «Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3: 16, 17). Якщо Божий задум в тому, щоб місія Церкви в якомусь недалекому майбутньому змінилася, ми повинні знайти в Святому Письмі якийсь натяк на це, якесь право на таку зміну. Якщо ж ми не знаходимо жодного права на якісь зміни в її місії, ми не повинні робити жодних змін.

Але хтось запитає: «Хіба ж наш Господь не ходив, передусім, за митниками і грішниками, і не запрошував їх в першу чергу; хіба ж це не було для нас знаком, що праця Церкви має бути переважно серед вбогих, принижених класів людства?» Ми відповімо, що митники і блудниці не були предметом особливих місіонерських зусиль з боку нашого Господа і Його апостолів. Коли ці класи бували на Його служіннях, на Його проповідуванні і виявляли зацікавлення ними, ознаки покаяння та виправлення, Він приймав їх від щирого серця і не відмовлявся мати з ними справу, як це робили фарисеї. Запис не каже, що Він відвідував нетрі, шукаючи митників та блудниць, але «приймає Він [митників та] грішників», і що багато хто з цих нижчих класів слухав Його залюбки (Лк. 15: 2; Мк. 12: 37). Далі, слід зауважити, що ці митники та грішники були членами юдейської церкви, адже весь народ був прийнятий Богом як Його народ, і всі були охоплені образними жертвами за гріх, жертвами Дня Поєднання, всі вважалися під Угодою Закону, – були контрагентами. Ці нижчі класи перестали зовні дотримуватися юдейського закону, але, як свідчив наш Господь, багато з них були в значно кращому стані серця,

щоб прийняти Його послання, ніж багато хто з зовні побожних фарисеїв.

(3) ПРАВИЛЬНИЙ ПОГЛЯД НА МІСІЮ ЦЕРКВИ

Постає питання: «Якщо Церква не має керувати світом в теперішньому віці і якщо вона не має бути його наставником, не має піднімати його з допомогою моральних реформ, то яка її місія, – яку ще місію вона може мати?» Це веде нас до третього погляду, щодо якого багато осіб має так чи інакше заплутану уяву, бо суміш їхніх помилок затьмарює та спотворює правду.

(а) Її головна місія стосується її самої. Вона повинна піднімати світло в світі, Справжнє Світло, – не з наміром просвітити світ, ані з думкою, що її слабенький світильник розжене морок земної ночі гріха і темряву забобонів, бо це може зробити лише прихід світанку, Тисячолітнього світанку, коли зійде Сонце Праведності зі зціленням в його промінні. Вона тримає світло правди, світло Євангелії під час цієї ночі, щоб притягнути декого – «особливий народ»: щоб притягнути і вибрати не всіх, а «кого б тільки покликав Господь, Бог наш» (Дії 2: 39). Неможливо сподіватися, щоб її послання про любов Бога і про спасіння, яке є в Ісусі Христі і яке лунає в світі, пробудить цей світ і приведе його до Господа. Ні, вона лише дає «свідоцтво», яке має відношення до майбутніх знань та нагод, які будуть дані світу протягом Тисячоліття.

Їй сказано через Слово Господа не сподіватися, що будь-хто окрім відносно малої кількості оцінить її світло або її послання. Як провістив пророк, так і є: «Хто нашій спасенній тій звістці повірив, і над ким відкривалось рамено Господнє?» (Іс. 53: 1; Ів. 12: 38). Як каже Святе Письмо, так і сталося: переважна більшість людства є сліпою, і люди не в змозі бачити світло. Деякі є настільки сліпими, що не бачать нічого, тоді як інші є сліпими тільки частково і можуть піймати тьмяний проблиск, який дозволяє їм розпізнати невиразно деякі речі. Схожим чином світ, хоча слухає, чує погано – є «глухий», каже Святе Письмо. Дехто не чує зовсім, другі чують дуже слабо, і лише небагато чує ясно і чітко послання божественної любові та милості. Церква повинна збагнути, що її місія не спрямована до сліпих та глухих, а до тих, «хто має вухо [слухати], [і той] хай чує»! (Об. 2: 7; 3: 6, 13, 22).

Наш Господь згадав про цей стан Своїм послідовникам, коли перебував з ними в світі, кажучи: «Очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують», – зауваживши, що Його притчі та навчання не мали на меті, щоб сліпі побачили і глухі почули, але щоб глухі не чули і щоб сліпі не бачили. Коли учні попросили пояснити певну притчу, Він сказав: «Вам дано пізнати таємниці Божого Царства, а іншим у притчах, щоб дивились вони і не бачили, слухали і не розуміли» (Лк. 8: 10). Щоправда вони мали буквальний зір і буквальний слух, але їм не вистачало розумового зору та слуху. А послання, яке наш дорогий Учитель проголошував і яке Він доручив проголошувати Своїм апостолам та Своїй Церкві впродовж цього віку, є тим самим посланням, – не для сліпих і не для глухих, а для «благословенних», привілейованих, котрі мають очі і вуха.

І як наш Господь не сподівався, що багато хто відгукнеться на Його проповідь, і особливо наголошував, що лише мале число зможе це зробити, кажучи: «Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його», так само Його Церква весь цей вік повинна знати, що коли вона піднімає світло і свій голос, то жодна людина не відгукнеться, якщо її не притягне Отець. І як Отець притягнув відносно малий залишок юдейського народу до нашого Господа, так і Церква не повинна бути здивованою, що Він притягнув відносно малу кількість поган впродовж цього віку.

Слідом за нашим віршем апостол показує, чому є саме так: чому більшість людей не є в такому стані серця, щоб бачити і оцінювати світло, слухати Євангелію і радіти нею, не є в такому стані, щоб бути притягненою Отцем. Він каже, що «бог цього віку [сатана] засліпив [їхній] розум» (вірш 4) і цим перешкодив світлу божественної правди сяяти на них. Він показує, що всі вони є в загубленому стані, без Бога і без надії в світі. Не подумайте, що вони загублені більше, ніж були протягом всіх шести

тисяч років, бо той, хто не є в Христі, хто не є в єдності з Богом, є членом великого класу слуг гріха, що далі є під осудом, далі є чужинцями для Бога, далі є загублені в пустині гріха. Їх ще не знайшов великий Пастир, Котрий обіцяє, що у властивому часі всі справжні вівці будуть віднайдені, що всі очі, засліплені сатаною та упередженнями, відкриються, щоб бачити світло божественної доброти та правди, і всі глухі вуха відчиняться, щоб чути послання Божої благодаті (Іс. 35: 5).

(б) Іншою частиною місії Церкви є дбати про тих, котрі бачать світло, яке вона тримає, котрих приваблює це світло і котрі приходять до Господа. Вона повинна навчити і поінформувати таких і привести їх до повної спільності високого поклику, представивши їм, як Господній речник, виразно «до якої надії Він їх закликає» – теперішньої і майбутньої: тепер страждати з Христом заради праведності, показувати Його дух, Його вдачу, приносити рясні плоди духа в своєму серці та житті, щоб під божественним доглядом стати придатними, відполірованими та приготованими для місця в славному Храмі майбутнього, для славної праці грядущого віку – благословення світу (1 Кор. 1: 26; Еф. 1: 18; 2 Сол. 1: 11).

Славний Голова Церкви, Ісус Христос, дає їй (її членам на землі) деякі дари духа. Ці дари мають разом бути вжиті в її різних служіннях з метою зміцнення, утвердження, будування, розвитку один одного, щоб вона зростала в благодаті, знанні та дусі Голови, аж ціла Церква остаточно буде в кінці цього віку приведена до міри зросту Христової повноти як Тіло Христа під головуванням Господа Ісуса (Еф. 4: 13). Але вона не повинна сподіватися, що всі – навіть ті, котрі бачать її світло, чують її проповідування і є притягнені на основі її послання, – остаточно прийдуть до повного членства в цьому славному Тілі Христа. Навпаки, вона має попереднє запевнення Господа, що хоча відносно мало буде чути її послання, поклик, ще менша кількість прийме цей поклик, бо багато покликаних порівняно з малим числом вибраних, котрі чинять певним своє покликання і свій вибір шляхом вірності представленим умовам (2 Петр. 1: 10).

(в) Умови, представлені Церкві, є задумані Господом як суворі випробування її відданості Йому, а також закону Нового Творіння, на основі якого вона була Ним прийнята. Випробування, труднощі, переслідування є корисні, щоб переконатися, чи її угода посвячення є від серця. Хто вчинив угоду лише устами, буде відсіяний, виявлений, відокремлений від тих, кого Господь справді вважає Своїми коштовностями, Своїми дітьми і котрих має на меті зробити співспадкоємцями в Царстві зі Своїм улюбленим Сином, нашим Господом Ісусом. Ось чому цей поклик, вибір та відбір Церкви відбувається протягом теперішнього віку, коли зло все ще має право панувати в світі і коли більшість людей зазнає осліплюючого впливу ще не зв'язаного великого противника (Об. 20: 1-3).

Як пояснив наш Господь, темрява гріха і неправди перебуває в прямому антагонізмі до світла правди, тож коли Його народ піднімає це світло («ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони... прославляли Отця вашого, що на небі», Котрий покликав вас «із темряви до дивного світла Свого»), то наслідком його впливу на темний світ буде поява опозиції, протистояння, бо мета світла – показати злі вчинки темряви (які в іншому випадку на вдасться виявити) і, тим самим, ввести в заклопотання та позбавити спокою тих, кому подобається темрява. Як наслідок, усі, котрі люблять темряву, люблять гріх в його різній формі, ненавидять також світло і не можуть прийти до цього світла. Вони публічно або таємно чинять опір дітям світла – тим, кого осяяло світло, носіям світла. І навіть ті, хто вибрався з густої пітьми морального опоганення до сутінків цивілізованої реформації та моральних реформ, не можуть стерпіти яскравого, проникливого світла справжньої Євангелії і здебільшого віддають перевагу тій чи іншій мірі темряви (Ів. 3: 20).

Внаслідок конфлікту між світлом та пітьмою наш Господь постраждав від рук тих, котрі називали себе дітьми світла, дітьми Бога і котрі мали, принаймні, трохи світла. Наш Господь не був зневажений римським управителем, ані римські воїни не глумилися над Ним з власної волі, бо вони були цілком сліпі і не могли

аніскілечки оцінити світло, яке Він випромінював. Його переслідувачами були ті, котрі мали трохи світла, але ненавиділи яскравість великого світла, яке сяяло на них. Схоже впродовж цього Євангельського віку усі, котрі були палаючими та сяючими світилами в світі, були зненавиджені та піддані гонінню переважно, і, можемо сказати, майже виключно тими, хто мав трохи світла, але чиє світло було темрявою порівняно з великим світлом святого духа, яке сяяло в повністю посвячених Господу і через них. Ось так виконалося свідоцтво нашого Господа: «Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас». «Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані». Господні послідовники в теперішньому часі покликані зазнати переслідувань ради праведності не тому, що це виправдано або слушно, а тому, що Господь, бажаючи випробувати, перевірити і відшліфувати Свій народ, готовий дозволити, щоб злі, супротивні впливи взяли верх, спричинили переслідування та протидію Його «членам» і, отже, послужили Його справі приготування вибраних до майбутньої праці служіння. Ось так переслідувачі «Тіла», як і переслідувачі Голови, разом беруть участь в виконанні божественного плану способом, про який вони мало здогадуються (Ів. 15: 18; 1 Ів. 3: 13; 2 Тим. 3: 12; 1 Сол. 2: 14, 15; 2 Сол. 3: 4; Ів. 16: 2; Дії 14: 22).

Ми могли б далі наводити численні біблійні твердження про покликання Церкви в теперішньому часі – щоб дозволяти світлу світити і цим накликати переслідування, а також переносити ці переслідування заради праведності і виробляти ними терпеливість, братню ввічливість, співчуття і любов до переслідувачів і до всіх людей.

Оскільки місія нашого Господа в Його першому приході полягала не в тому, щоб керувати світом, ані судити світ, але щоб покласти Своє життя за світ, так само місія Церкви, Тіла Христа, не полягає в тому, щоб керувати світом, ані щоб судити світ тепер, але «класти своє життя за братів» (1 Ів. 3: 16). Наш Господь говорить: «Я не прийшов світ судити» (Ів. 12: 47). Син Людський прийшов покласти Своє життя за світ (Ів. 6: 51; 10: 15). «Моє Царство не із світу цього» (Ів. 18: 36). Так само апостол запевнює нас, що ми не маємо царювати зараз, а навпаки, повинні страждати з Христом, якщо ми маємо царювати з Ним згодом; що ми не повинні судити світ зараз, не повинні судити нічого завчасу. Він каже, що у належному в Бога часі святі будуть судити світ – заради благословення світу. Він запевнює нас в тому, що наша місія – «доповнювати недостачу скорботи Христової в тілі своїм за тіло Його, що воно Церква» (Кол. 1: 24). Говорячи далі в тому ж напрямку, Він каже, що хоча ми повинні робити добре всім людям в міру нагод, наша служба, перш за все, має бути для дому віри. Наші зусилля стосовно світу людства загально повинні обмежуватися лише, так би мовити, стороннім спостереженням, а основні свої зусилля ми повинні витрачати прямо і безпосередньо для членів тіла Христа, для посвяченої Церкви, – витрачати на будування один одного в найсвятішій вірі (Рим. 8: 17; 1 Кор. 4: 5, 6; 6: 2; Гал. 6: 10).

(г) Досить велике число християн-протестантів теоретично займає більш-менш схоже становище, яке ми виклали, особливо наші приятелі баптисти та пресвітеріани. Та коли ми ближче вивчаємо Божу ціль в особливих стосунках з Церквою, то бачимо, що насправді дуже мало навіть з-посеред них має про це уявлення. На загальну думку Бог лише має намір вибрати Церкву і Йому зовсім байдуже до нещасного світу, який вже шість тисяч років перебуває в загубленому стані під осліплюючим впливом сатани, глухий до поклику Євангелії. Тут слід зробити різницю, бо ми бачимо, що Святе Письмо навчає про більш чудовий, більш справедливий, більш милосердний і більш величний план Бога, ніж згадане.

Ми бачимо, що він навчає, що ця Церква, яка зараз вибирається і обирається, є лише першими плодами Бога з-посеред Його створінь, що попереду велика праця для всього світу через цю Церкву – після того, як вона буде прославлена і з'єднається зі своїм Господом в небесному Царстві. Святе Письмо, яке розповідає нам про те, що світ є сліпий і глухий і що сатана, «князь цього світу», «бог цього віку» прямо і посередньо

багато причетний до цього засліплення, каже нам також, що надходить час, коли відкриються очі всіх сліпих і вуха глухих, коли сатана, великий спокусник, буде зв'язаний, обмежений, і йому вже не дозволять зводити людство. Ці вірші Святого Письма запевнюють нас, що Церква, яка зараз вибирається і випробовується, готуючись до спадщини святих у світлі, має бути Божим шляхом благословення людства; що ця Голова та Тіло, Ісус та Його Церква, становитиме в повному значенні обіцяне «насіння Авраама», тобто Духовний Ізраїль, через який все людство буде благословенне знанням справжнього характеру Бога та нагодою здобути вічне життя в Тисячолітньому дні суду, призначеного Богом (Гал. 3: 16, 29).

Одним з особливих випробувань багатьох з Господнього народу є те, що їм часто дорікають менш посвячені особи світського розуму натяками, що вони самолюбні і нехтують справжньою працею Церкви, бо не приєднуються разом з іншими до різних політичних, громадських, фінансових та моральних реформ світу; або не беруть участі в заходах по «пробудженню», щоб вводити в оману і залякувати тих світських осіб, котрих Бог не «покликав» правдою згідно з біблійним порядком. Якщо нам доводиться перетерплювати щось таке заради Христа, то це не що інше як частина «страждань Христа», за які ми повинні радіти, розуміючи, що Господь бачить нашу вірність Йому і Його Слову. Можемо також бути певні, що в належному часі інші побачать як справді виконується божественний план – що нам дозволено зараз бачити очима віри; і тоді вони зрозуміють, що «розумні дівчата» були розумними в тому, що прислуховувалися до Господнього Слова і підкорялися йому, а також готувалися до майбутньої праці служіння світу (Об. 19: 7; Еф. 4: 12).

Ми можемо поспівчувати тим, хто не бачить нічого; ми можемо поспівчувати тим, хто бачить тільки трохи, хто добивається моральних та інших реформ і різними шляхами шукає сектантського добробуту замість будувати святих, Церкву живого Бога, імена котрої написані на небесах. Ми повинні мати терпеливість особливо до тих, хто дає докази, що він це робить на основі своїх переконань. Якщо вони зайняті тими чи іншими добрими справами, вони заслуговують нашої симпатії і, як наслідок, напевно здобудуть благословення. Справжня Церква трудиться не просто для благословення, а для особливого благословення – заради «нагороди високого поклику Божого в Христі Ісусі» (Фил. 3: 14). Нехай усі, хто бачить нагороду і світло Божої слави, яке сяє в особі Ісуса Христа, нашого Господа, будуть вірні Отцівським умовам, вимогам, покликанню і службі. Нехай всі вони будуть дбайливі до Його служіння (служби), яке вони отримали, не слабнуть і не знеохочуються від того, чи люди їх слухають, чи не терплять, чи люди думають про нас погано і чи говорять погано. Пам'ятаймо, що наш звіт в кінці випробування має бути даний самому Господу, коли Він має збирати Свої коштовності. Пам'ятаймо, що першою умовою прийняття є самовідданий послух Його Слову, доказ любові до Нього та віра в Нього (2 Кор. 10: 5, 6). Пам'ятаймо також, що другою рисою, якої Він шукає в нас, є любов до братів, готовність трудитися, страждати і вмирати на користь тих, котрі є справжніми, істинними посвяченими дітьми Бога, котрі намагаються ходити Його стежками.

Усі, хто дотримується служіння (служби), отриманого від Бога, усвідомлюють, що вони йдуть слідами Ісуса та апостолів і знаходять різні застереження для усієї Церкви, котрі стосуються також живущих членів. Наприклад, в наступному вірші апостол говорить про клас, що має згадане служіння: «Бо ми не себе самих проповідуємо, але Христа Ісуса, Господа, ми ж самі раби ваші [раби Церкви, а не світу] ради Ісуса... У всьому нас тиснуть, та не потиснені ми; ми в важких обставинах, але не впадаємо в розпач. Переслідують нас, але ми не полишені; ми повалені, та не погублені. Ми завсіди носимо в тілі мертвість Ісусову [завжди репрезентуємо Христа і Його жертву як умираючі члени Його тіла], щоб з'явилося в нашому тілі й життя Ісусове. Бо завсіди нас, що живемо [як нові творіння в Ісусі Христі], віддають на смерть за Ісуса [наше посвячення від початку було посвяченням до смерті; воно не змінюється; воно завжди триватиме, аж ми закінчимо свій

шлях і дійсно помремо], щоб з'явилось Ісусове в нашому смертельному тілі» (Вірші 5-11).

Іншими словами, справді посвячена Церква Христа, тобто усі, чиї «імена написані на небесах», є представницькими членами на землі впродовж всього Євангельського віку. Голова зазнав страждань вісімнадцять століть тому, а члени Тіла відтоді страждають з Ним і вчаться тих самих уроків слухняності божественній волі, довіри до божественної мудрості та відданості їй, любові до братів. Згодом все Тіло Христа закінчить свій шлях і буде прийняте Головою до Його слави. Тоді почнеться велика Божа праця для світу, для якої всі Його відносини з Церквою є лише божественним приготуванням. В особі Церкви Господь дасть світу царів, щоб панувати в праведності – в любові, замість самолюбства та пихи. Але церква буде також священиками, щоб благословити знанням правди і допомогти вибратися з багна гріха до повної єдності з Богом усім тим, хто запрагне повернутися до Нього. Тоді справдиться сказане: «І Ти їх зробив для нашого Бога царями, і священиками, і вони на землі царюватимуть!» (Об. 5: 10).

R2413 (1899 р.)

ЗАСНУВАННЯ ДРУГОГО ХРАМУ

ЕЗДРИ 3: 1-4; 5

«Увійдіть в Його брами з подякуванням, на подвір'я Його з похвалою!» (Пс. 100: 4).

Подорож з Вавилону до Єрусалиму вимагала близько п'яти місяців. Ездра зі своєю невеликою групою згодом подолав цей шлях за чотири місяці. Можемо собі лише уявити ентузіазм групи полонених зі всіх поколінь, людей різного віку. Лише небагато хто зі старих осіб бачив землю і місто свого дитинства.

Прибувши на місце, вони знайшли жахливе запустіння. Руйнівна рука часу додалася до нищівних пожеж, вчинених військом Навуходоносора сімдесят років тому. Жити в місті було майже неможливо. Люди розбрелися по околиці майже на двадцять миль. Відповідно, першочергову увагу приділили тому, щоб влаштуватися, приготувати помешкання, виростити оливки та виноград. Та вже скоро релігійні почуття спонукали їх зайнятись приготуваннями до офіційного вшанування Бога, привілейованим народом Котрого вони мали радість знову бути.

Спочатку збудовано жертівник на підвищенні Гори Морія, правдоподібно на тому самому місці, де Авраам приніс свого сина Ісаака, – на тому самому місці, де знаходився жертівник Соломонового храму. Розпочалися богослужіння, і в сьомому місяці відсвяткували Свято Кучок. Наступної весни з'явилося відчуття, що можна починати відбудовувати храм, отож спершу заклали фундаменти. Ентузіазм людей віддавати шану правдивому Богу помітний вже з самої цієї події, а саме: заснування супроводжувалося святкуванням, народ то вигукував, то плакав від самої думки про Божу доброту і прагнув знову застосувати до себе Божественні обітниці.

Разом з тим читаємо, що деякі особи зовсім похилого віку, котрі пам'ятали первісний храм Соломона, плакали, мабуть, від того, що розуміли, що храм, який вони зараз засновують, вже не буде таким славним як Соломонів.

Звістки про повернення народу і початок відбудови храму Господа розлетілися між людьми того краю, котрі так чи інакше вважалися ворогами Ізраїлю. Однак тепер вони прагнули докласти своїх рук і спільно будувати новий храм. Вони вчинили таке намагання, кажучи: «І ми будемо будувати з вами, бо ми звертаємось, як ви, до вашого Бога, і ми приносимо Йому жертви від днів Есар-Хаддона, царя асирійського, що привів нас сюди» .

Однак така пропозиція була відкинута зі словами: «Не вам і нам разом будувати храм для Бога! Самі бо ми будемо будувати для Господа, Бога Ізраїлевого, як наказав нам цар Кір, цар перський» . Тоді люди, котрих відштовхнули, спробувати сповільнити роботу і перешкодити будівництву. Вони навіть найняли повірених, щоб зірвати справу в суді царя Кіра в Персії, а також за днів його сина, Камбіса, – аж на

престол зійшов цар Дарій. Останній продовжив початкову політику Кіра і дав повне право продовжувати роботи в Єрусалимі.

ЧИ ОБРАНО ПРАВИЛЬНИЙ ШЛЯХ?

Багато хто каже, що юдеї в цій справі проявили короткозорість і поспіх; що їм треба було з радістю прийняти поміч і співпрацю з боку своїх сусідів в будівництві храму і запровадженні всіх порядків для поклоніння Богу; що їм слід було мати місіонерський дух.

Аж ніяк, відповімо ми. Їхній шлях був єдино правильним, якщо ми зрозуміємо умови і вимоги, на яких Бог мав справу з Ізраїлем. Вони не мали повноважень робити ізраїльтян з усіх народів. Як один народ, вони були обрані і вибрані Богом, щоб встановити і приносити жертви та служіння, які Бог наказав через Мойсея. Вони не мали права змінювати чи покращувати божественний задум і приводити інших до «вибраного» народу. Щоправда існував спосіб, яким сторонні, неізраїльтяни могли статися ізраїльтянами – ставшись «приходьками в брамах» їх. Хтось міг статися учасником Божественних обітниць, даних виключно Насінню Авраама, лише шляхом відкритої, публічної відмови від власної волі та посвячення Ягве, і не інакше.

Юдеї далі дотримуються Божественного порядку, даного їм, тримаючись осторонь інших релігій та уникаючи вступати в шлюб з особами з інших народів. Господь, тим самим, беріг Свій народ відокремленим від всіх інших, і Він каже нам чому. Для них Він має велике місце в Божественному задумі. Вони знову мають статися Божим народом, Божими представниками на землі – після того, як Вибрана Церква буде укомплектована і прославлена на небесному рівні. Вона становитиме Духовне Насіння Авраама і Духовне Царство Бога, тоді як попередні становитимуть земне насіння Авраама і будуть земними представниками Божого Царства для світу. Ці два Насіння згадуються в Божій обітниці Аврааму, яка говорить: « Розмножу потомство твоє, немов зорі на небі, і немов той пісок, що на березі моря» . Через ці два Насіння, духовне та тілесне, Божі благословення реституції незабаром рясно злинуть на все людство під тисячолітнім пануванням Месії.

ДУХОВНІ ПРАВИЛА ІЗРАЇЛЮ

Тих самих правил повинен дотримуватися Духовний Ізраїль – «Храм Божий святий, а храм той то ви». Будь-який сторонній, непосвячений камінь не є бажаний в цьому Храмі. Нехай світ будує своє. Сам Бог є Будівничим Церкви, яка є Тілом Христа, Храмом Святого Духа. Бог дозволяє Своїм посвяченим мати з Ним справу в будівництві цього Храму. Як каже св. Павло, святі під керівництвом Святого Духа повинні «будувати себе найсвятішою... вірою» (Юди 20). В великій праці, яку Бог зараз проводить, немає абсолютно жодного місця для світських працівників.

Невміння глянути на дану справу належним чином принесло непоправну шкоду. Діти цього світу та діти Божого Царства надто часто єднаються способом, згаданим в нашій лекції. Наслідком, як правило, є привнесення світськості і надання можливості світському розуму до певної міри контролювати духовні речі, про які він насправді не має жодної уяви: «А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа,.. і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно» (1 Кор. 2: 14).

R4894 (1911 р.)

ДОМОРЯДНИЦТВО МИНАМИ І ТАЛАНТАМИ

Луки 19: 11-27. Порівняй також з Мт. 25: 14-30 і 1 Кор. 4: 1-7

«Хто вірний в найменшому, і в великому вірний; і хто несправедливий в найменшому, і в великому несправедливий» (Лк. 16: 10).

Притча про мини і притча про таланти схожі між собою, ілюструючи з різних точок зору відповідальність доморядництва, яке має Божий народ. Св. Павло говорить: «Нехай кожен нас так уважає, якби служителів [слуг] Христових і доморядників Божих таємниць». Це доморядництво і служіння, хоча в особливому

значенні належало апостолам, належить також всій Євангельській Церкві, – всім, хто має помазання та повноваження (Іс. 61: 1, 2), а, значить, і відповідальність за доручені їм священні речі. Як доморядники Бога ми не маємо нічого свого, нічого, що ми могли б робити як нам заманеться, бо, каже апостол: «що ти маєш, чого б ти не взяв?» Нічого. А що ми можемо назвати нашим власним, що не міститься в нашій угоді посвячення Богу? Нічого. Зрештою, все, що ми маємо, належить Богу, а ми є лише доморядниками Його речей.

«А що ще, – каже апостол, – шукається в доморядниках, щоб кожен був знайдений вірним». Притчі, які підлягають розгляду, показують, якою має бути вірність нашому доморядництву. Просто отримати Божі дари ще не є вірністю, хоча багато хто так думає. Багато справді вважають, що вони зробили Богу велику послугу, прийнявши Його благодать через Христа, і вдовольняються тим, що не роблять жодних подальших зусиль. Але вони допускають велику помилку, бо вірність, як вже було показано, полягає в правильному та дбайливому використанні наших дарів згідно з божественним наміром та методами. Господь і апостоли звертають увагу на день порахунку, коли навіть таємне вийде на яв і всі задуми сердець стануть очевидними (Лк. 19: 15; 12: 2, 3; 8: 17; Мк. 4: 21, 22; Мт. 25: 19; 1 Кор. 4: 5).

Ми зауважили, що в першій притчі кожен зі слуг отримав одне і те саме – «мину», тоді як в другій дари були різними: один отримав п'ять талантів, інший – два, ще інший – один, «кожний за спроможністю його». «Мина», будучи однаковою для всіх, властиво представляла б ті благословення божественної благодаті, які є спільними для всього Божого народу. Серед них є Боже Слово і різні підручники для його зрозуміння, впливи святого духа, привілеї віри, молитви та спільності з Богом, спільності з Христом та Його народом. Але «таланти» були розподілені залежно від різних здібностей кожної людини, представлених нагодами служби Богу, відповідно до тих можливостей, які ми маємо. Це можуть бути таланти освіченості, наявності грошей, впливу, доброго здоров'я, часу, такту, обдарованості разом з можливостями для їхнього вжитку в Божій службі.

В обох притчах наш Господь показаний як той, хто незабаром має відійти, щоб прийняти для себе царство і вернутися. Притчі були дані частково з метою позбавити розум учнів уяви мов би Його Царство з'явиться негайно. Він тим самим наголосив, що хоча Йому доведеться ось-ось повернутися до Отця в небо, однак відтоді і до повернення мине час, протягом якого їхня вірність для Нього зазнає повного випробування, і всі, які виявляться вірними своєму доморядництву в Його відсутності, будуть прийняті і отримають Його благословення в Царстві після Його повернення.

Доручення кожному з них і всім Господнім доморядникам виражено словами: «Торгуйте [«орудуйте», «розпоряджайтесь» ними], аж поки вернуся». Перша справа Царя після повернення – не стосунки зі світом, щоб рахуватися з ним та судити його, а порахунки з тими слугами, котрим Його майно, тобто «мини» і «таланти», було доручено, щоб побачити, скільки кожен придбав (перевірити його відданість) і визначити, яке місце кожному належиться в Його Царстві. Завважте також, що розрахунок ведеться з кожним особисто, а не з групами чи класами.

Відверто кажучи, ці притчі навчають, що обов'язок кожного християнина – належно розпорядитися тим, що дав Господь. Правильне використання «мини» означає дбайливе використання усіх засобів благодаті для духовного будування себе та інших. Ми не можемо знехтувати жодним з них, бо це неможливо зробити, не зазнавши одночасних втрат. Якщо ми нехтуємо брати до уваги і обмірковувати принципи та настанови Божого Слова, чи прислухатися до їхніх повноцінних вказівок; якщо ми не зуміємо прийняти до уваги керівництво святого духа і не підемо за ним; якщо ми знехтуємо привілеєм молитви і спільністю з Богом; або якщо ми не зуміємо плекати спільність і єдність зі святими, то це означає, що ми ховаємо нашу «мину» в хустку. Вона не зможе принести свій законний прибуток, якщо лежатиме безчинно. Християнський характер не може зростати і розвиватися, якщо нехтувати тими засобами,

які Бог передбачив для його удосконалення. Таке нехтування обов'язково принесе духовний занепад. Чим триваліше і упертіше нехтування, тим важче помітити занепад і меншою є схильність виявляти енергію, наполегливість і запал для виправлення. Натомість дбайливе та правильне використанні цих засобів благодаті становить «гостину з страв ситих», які напевно будуватимуть та надихатимуть духовне життя, допомагаючи йому приносити численні плоди для святості, що даватиме зріст, якого шукає Цар.

Однак притча показує різні степені зросту в різних випадках внаслідок правильного використання «мини». «Мина» при дбайливості одного слуги принесла десять, тоді як інший придбав п'ять. Це нагадує нам загальновідоме правило, що навіть ті самі засоби благодаті не приносять всім прибутку в однаковій мірі. Деякі, наприклад, є з природи більш старанними і розсудливими, або більш великодушними, або вдячними. А тому різні засоби благодаті по-різному промовляють до серця різних осіб, тож, як наслідок, врожай різниться кількісно. Ще інша ілюстрація того ж знаходиться в притчі про сіяча (Мт. 13: 8), де насіння на доброму ґрунті приносить різний плід – в тридцятеро, в шістдесят раз і в сто раз.

Тим не менше, всі характери, які принесли плід, є визнані і нагороджені як «переможці», як члени «малої черідки», бо «сподобалося Отцю... їхньому дати їм Царство». Різна міра плоду – у тридцять, у шістдесят і у сто разів, або десять і п'ять мин, позначає радше відмінності в перешкодах, які потрібно подолати, і т.д., аніж невірність у використанні багатств благодаті. Дехто може працювати довго і старанно з малими результатами, в той час, як такі ж зусилля інших, які мають більш рішучу волю і більшу неухильність, можуть вчинити великі речі. Деякі через помилки, а зрідка й відступництва, від яких вони згодом оправляються, гають час і нагоди, які вже ніколи не можна повернути, хоча вони отримують прощення і великодушно поновлюються у божественній ласці, і відтоді біжать зі старанністю та терпеливістю аж до кінця.

Тому всім їм, задля їхньої вірності – оскільки вони подолали перешкоди на своєму шляху і дбайливо плекали плоди духа за допомогою всіх запропонованих засобів благодаті, – є дане щедре запрошення у вічне царство, навіть якщо їхні найкращі зусилля були далекими від досконалості і кожному доводиться далі мати шату Христової праведності, приписану йому через віру. Ступінь вивищення в царстві різниться залежно від міри їхнього плоду тут. Тверда наполегливість, яка забезпечує здобуття «десяти мин» тут, нагороджена відповідним вивищенням там, яке образно порівнюється з владою над десятьма містами; натомість вірність, яка інколи хибила і опинялася під загрозою внаслідок небезпечних відступлень, згодом залагоджених, і яка стійко добилася «п'яти мин», нагороджена вивищенням в Царстві, представленим «владою над п'ятьма містами».

Притча про таланти ілюструє плоди праці. В ній міра зросту є такою ж у випадку обох вірних слуг – кожен подвоїв свої «таланти». Кожен отримав те саме схвалення згідно з принципом, згаданим Павлом (2 Кор. 8: 12): «Бо коли є охота, то приємна вона згідно з тим, що хто має, а не з тим, чого хто не має». Хто дійсно має «охоту [охочий розум]» служити Господу, той завжди знайде шлях служити, вживаючи будь-які наявні таланти. Це обов'язково принесе зріст; і якщо ми не побачимо цього негайно, вже зараз, то воно виявиться згодом. «Не є Бог несправедливий, щоб забути діло ваше та працю любови». Плоди виявляться згодом, коли все таємне стане явним.

Мова про різницю нагород, що супроводжувалася тими ж словами про схвалення та запрошення до слави та радості Царства Господа, наводить на думку вірші, які заохочують нас радіти усіма нинішніми нагодами для страждань і служби, які свідчать про нашу вірність, бо вони виконують в нас «у безмірнім багатстві славу вічної ваги», а також нагадують, що в Царстві небес одні будуть більшими, а другі – меншими. Це має спонукувати нас «складати скарби в небі», де міль не псує і де злодії не підкопуються і не крадуть (Див. Мт. 5: 11, 12; 2 Кор. 4: 17, 18; Мт. 11: 11; 6: 20).

А як стосовно невірного слуги, котрий заховав свою «мину» в хустку (котрий не зумів скористатися засобами благодаті для свого духовного збудування і розвитку характеру) і закопав свій «талант» (часу або засобів, або освіченості, або якоїсь здібності – великої або малої) в землю, щоб служити собі і Мамоні? Чи є якась нагорода за його віроломне зловживання майном Учителя? Ні! Навіть те, що він має, буде в нього забране, і його вкинуть у зовнішню темряву (Лк. 19: 24-26; Мт. 25: 28-30). Принцип, представлений в заголовному вірші, є принципом, на основі якого будуть роздані нагороди. «Переможцям» цього віку мають бути довірені надзвичайно великі речі, тому їх потрібно випробувати, чи вони цього гідні: вони повинні пройти іспити і бути випробуваними.

Громадяни, які ненавиділи Його (вірш 14) і вислали за Ним звістку, кажучи: «Ми не хочемо, щоб цей чоловік панував над нами», – представляють не тільки юдеїв, які вигукували: «Геть з Ним! Розпни Його! Ми не маємо царя окрім кесаря!» Вони включають також усіх тих, котрі, прийшовши до знання Христа і Його грядущого царства, настільки є в незгоді з праведністю, що не бажають собі обіцяного Тисячолітнього Царства. На них прийде гнів, великий «час горя, якого не було від існування люду аж до цього часу», – після порахунку зі «слугами» і нагородження їх. «Приведіте сюди і на очах моїх їх повбивайте», – це свідчить про праведне Господнє обурення на тих, хто чинить зле, але жодним чином не позбавляє надії прощення тих, котрі тоді навернуться і стануть вірнопідданими Царя.

R1972 (1896 р.)

ОСТАННІЙ З ПРОРОКІВ

Матвія 3: 1-12

«Голос того, хто кличе в пустині: Готуйте дорогу для Господа, рівняйте стежки Йому!» (вірш 3).

Іван Христитель був останнім з пророків і, як сказав Ісус, був «більш як пророк». Йому було доручено почесну службу безпосередньо оголосити Спасителя, Котрий сказав про нього: «Поправді кажу вам: Між народженими від жінок не було більшого над Івана Христителя! Та найменший у Царстві Небеснім той більший від нього» (Мт. 11: 11). Як останній з представників «дому слуг», він виконував обов'язки свого становища з гідністю, проголошуючи Ісуса як довго обіцяного Месію-Царя, Котрий мав незабаром вибирати клас Нареченої, щоб той був Його співспадкоємцем в Його Царстві. Пророк розумів, що він сам не може належати до цього класу, однак радів зі свого привілею звістити Нареченого, кажучи: «Хто має заручену, той молодий. А дружко молодого, що стоїть і його слухає, дуже тішиться з голосу молодого. Така радість моя оце здійснилась!» (Ів. 3: 29).

Святе Письмо підтримує виразну різницю між Божим народом до П'ятидесятниці, названим приятелями та слугами Бога, і Божим народом після П'ятидесятниці, названим синами Бога. Останні є синами, бо є зачаті святим Духом до нової природи – духовної природи, яку можна буде повністю здобути шляхом участі в Першому Воскресінні. Цей важливий пункт виразно підкреслений св. Павлом. Перерахувавши вірних з числа Божого народу минулого, котрі отримали свідоцтво, що вони «догодили Богу», він говорить: «І всі вони, одержавши засвідчення вірою, обітниці [виконання] не прийняли, бо Бог передбачив щось краще про нас, щоб вони не без нас досконалість одержали» (Євр. 11: 39, 40).

«Щось краще про нас» стосується духовної частини обітниці Авраама. Нас запрошено статися членами духовного Насіння Авраама – Христа, Месії, Пророка, Священика, Посередника, Царя, для якого наш Відкупитель, наш Господь є Головою. Праця цього духовного Насіння – Царя і Посередника Нового Заповіту між Богом і світом – триватиме протягом Тисячолітнього Віку. Божественну милість забрано від природного насіння Авраама протягом минулих вісімнадцяти століть і дано духовному Насінню, вибраному з юдеїв та язичників.

Як тільки духовне Насіння («Вибрані») буде довершене, благословення Господа зійдуть від цього духовного Насіння та через нього на природне насіння, в кінцевому результаті виконуючи земні Божі обітниці, відстрочені для Ізраїлю на такий довгий час. Зверніть увагу, як виразно св. Павло описує це в Римлян 11: 25-32.

Отож, місією Івана було довести до відома Ізраїлю факт, що Месія прийшов, що час запровадження довгообіцяного Царства Бога поруч; і якщо вони як народ запрагнули мати в ньому частку, на основі своїх виплеканих віддавна надій, вони негайно повинні почати готуватися. Але цей привілейований народ не мав бути прийнятий в цілому, а лише окремі особи з нього. Тому всі мали випробувати своє серце, і якщо вони знайшли в ньому зло, якщо вони жили, свідомо порушуючи Закон, їм слід було розкаятися і відвернутися від гріха. Своє виправлення вони мали показати символічно в присутності свідків через хрищення, яке символічно представляло відмову від гріха.

Бог обрав сильний, рішучий характер, щоб донести до них це послання. Завдяки провидінню Іван пережив у пустині все, що зробило його особливо придатним: особливий одяг і їжа зробили його незалежним від всіх релігійних сект та партій юдеїв і дозволили говорити так вільно, як це не було б можливо в іншому випадку. Водночас згадані особливості зробили його послання більш промовистим для розуму людей.

Як приклад сміливості, бачимо, що він кинув виклик відомим релігійним провідникам того часу, які приходили на його проповіді та хрищення. Він назвав їх родом зміїним і сказав, що їхнє покаяння не буде справжнім без відповідних доказів, і що їм варто позбутися ілюзій, що вони можуть успадкувати якусь частку в Царстві лише тому, що вони є природними дітьми Авраама, бо Бог здатен виконати Свою обітницю Аврааму по-іншому.

Слова Івана, що сокира вже прикладена до коріння дерев і всі дерева, які не приносять доброго плоду, будуть зрубані і вкинені в вогонь, були образними, показуючи, що для юдейського народу прийшла пора випробування, що це – особисте випробування, і лише ті, котрі приносять добрий плід свого характеру та життя, будуть далі вважатися Господом ізраїльтянами і матимуть відношення до Царства. Всі решта, відтяті від цих привілеїв, потраплять в огонь горя та знищення, в якому припиниться їхнє національне існування.

Іван показав вірність, розповівши своїм слухачам, що його праця та його хрищення були лише приготуванням, що більші вчення і вище хрищення встановить Месія. Честь і гідність Месії були такими великими, що в порівнянні з Ним Іван вважав, що він не достойний бути навіть найменшим Його слугою, щоб подавати Йому сандалі. Хрищення Месією мало складатися з двох частин: одне хрищення – віруючих, а інше – невіруючих. «Справжні ізраїльтяни» мали бути охрищені святим Духом, натомість недостойні, безплідні мали згодом зазнати хрищення вогнем, горем, національним знищенням.

Також Він проілюстрував характер праці Месії серед їхнього народу, порівнюючи його до відвіювання пшениці від полови.

Всіх людей, весь народ, великий Відвіювач мав незабаром розкидати так, щоб кожне зерно пшениці віднайшлося і відокремилося від полови. Пшениця була забрана, тобто зібрана в П'ятидесяницю, а також опісля, до нового становища, до нових умов. Полова народу була вкинута в огонь горя, заколоту і анархії, які поглинули їх як людей, як народ в 70-у році н.е. Цей огонь був невгасимим в тому значенні, що згідно з Божественним наміром народ мав бути поглинутий ним, і запобігти цьому – загасити вогонь – не було можливим навіть найздібнішим правителям та державним діячам. Він, так би мовити, вигорів дотла.

Св. Павло звертає на це увагу, кажучи, що «Божий гнів їх спіткає вкінці», що все написане про них в Законі та пророках, має виконатися. Місце не дозволяє нам повторювати те, що ми вже представили докладно у Викладах Святого Письма, том II розділ VIII, стосовно факту, що Іван Христитель як попередник Ісуса, як представник Ісуса перед юдеями був лише частковим виконанням образу Іллі. Багато наших читачів, мабуть, має Виклади Святого Письма

в себе вдома, тому ми радимо прочитати їм цю надзвичайно цікаву річ, яка тісно пов'язана з нашим нинішнім дослідженням. Позаобразний Ілля, як тут показано, складався з Ісуса в тілі та Його послідовників у тілі, котрі повинні вести підготовчу працю в світі, проголошуючи Месію в славі – Ісуса (Голову) і Церкву (Його Тіло).

R4543 (1910 р.)

«ЦЕ Я, НЕ ЛЯКАЙТЕСЬ!»

Марка 6: 45-56

«А Ісус до них зараз озвався й сказав: Заспокойтесь, це Я, не лякайтесь!» (Мт. 14: 27).

Сьогоднішня лекція показує нам як людей цікавить все, що може дати їм полегшення в хворобах та недугах, які чинять наш рід, за словами св. Павла, «стогнучим створінням». Натовпи далі громадилися там, куди приходив Ісус, – частково, щоб слухати, частково з цікавості і частково тому, що Послання, яке Він звіщав, було Посланням потіхи, підтримки, надії. Він не мав наміру безконечно докоряти їм за недотримання Закону, а, навпаки, постійно виражав співчуття їхнім слабостям, допомагав позбутися їх і заохочував «йти і більше не грішити».

Нагодувавши п'ять тисяч людей, Ісус сказав Своїм учням залишити Його і повернутися на той бік озера. Відпустивши натовп, Він пішов у відлюдне місце на горі помолитися. Варто зауважити, що майже всі молитви Великого Учителя, як записано, були стислими та короткими. Коли Він мав бажання молитися довго, то звертався до Отця наодинці, на самоті. Це, напевно, буде добрим прикладом для всіх Його послідовників, якого слід дотримуватись. Довгі молитви часто є втомливими для тіла і, наскільки можемо зауважити, містять в собі багато повторювань або ж є спробами повчати Господа і радити Йому в речах, в яких Він розуміється набагато краще, ніж будь-хто з Його дітей.

ЙДУЧИ ПО МОРЮ

Учні в своєму рибальському човні змагалися з зустрічним вітром і вже не мали сил веслувати. Уночі вони побачили когось, хто їм здався привидом, духовним явленням в людській подобі, – когось, хто йшов по воді і, здалося, мав намір минути човен. Вони закричали, бо побачили його всі і перелякалися. Тоді до них долинув голос, кажучи: «Це Я, не лякайтесь». Ісус увійшов до них в човен і вітер, на їхнє здивування, стих, бо вони вже забули лекцію з попереднього пополудня – нагодування п'яти тисяч п'ятьма хлібами та двома рибами.

Окрім того, що ми бачимо в цьому ще один прояв Божественної сили через Відкупителя, ми також можемо зауважити натяк на духовну лекцію. Без сумніву, після вознесіння Учителя учні почували себе самотніми серед неприязних людей і натрапляли на щораз більші труднощі та бурхливі перешкоди. Без сумніву, це допомогло їм глянути назад на згадану подію і пригадати, як Учителю вдалося прийти до них по неспокійному морю і як Його прихід приніс мир та спокій.

Тому в своєму серці вони могли звертатися до Того, Хто навчив їх: «Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе!» і «Ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!» Цей вартісний урок далі приносить користь усім, котрі є справді Господнім народом, – усім, котрі вчинили Угоду при жертві з Господом, усім, котрі представили свої тіла живою жертвою через заслугу Ісуса. Він є з ними повсякчасно, щоб освятити їхні найглибші переживання.

«РЯТУЙ МЕНЕ, ГОСПОДИ!..»

Св. Матвій наводить ще одну подробицю цієї лекції, не записану св. Марком. Він розповідає нам, що коли св. Петро почув, що Ісус йшов по морю, він запитав Господа дозволу самому піти до Нього по воді. Господь погодився, і св. Петро здобувся на величезну відвагу зробити цей крок. Коли б його не залишила віра, він напевно втримався б до кінця, але Господнє правило для Його народу, мабуть, є наступним: «Нехай станеться вам згідно з вашою вірою». Ми не повинні заохочувати легковірність в собі або в інших, але повинні пам'ятати, що віра, яка має міцну основу, є дуже цінною в Господніх очах.

У випадку св. Петра було цілком слушно спробувати піти до Господа, бо на це він отримав дозвіл. Було б легковір'ям сподіватися піти по воді без Господнього дозволу та запрошення. Але коли він побачив бурхливі хвилі, то його віра ослабла і він почав тонути. Саме тоді він закричав: «Рятуй мене, Господи!» Наскільки це правдиво про весь Божий народ, який, мов св. Петро, хотів би робити якісь чудесні діла, щоб показати свою віру в Господа! І як часто їм трапляється саме так, як було зі св. Петром! Вони б цілковито зазнали невдачі, коли б Господь не втрутився і не визволив їх. І так само, як Господь не бачив провини в тому, що хотів зробити св. Петро, так само ми повинні з захопленням сприйняти проявлену ним віру та відвагу.

ВМІННЯ СВ. ПЕТРА ВЧИТИСЯ

Вже багато було сказано про квапливість св. Петра і про клопоти, в які він раз-по-раз потрапляв від цього. Безперечно, така критика до певної міри є виправдана, але слід пам'ятати, що Учитель дуже любив його – чи то з причини його запалу, чи з причини завзяття, яке, однак, в кількох випадках завело його в труднощі. Про одне слід завжди пам'ятати на його користь: хоча він був найстаршим з апостолів, він, мабуть, був найбільш покірним з-посеред них та найбільш охочим вчитися. Свої помилки він зробив для себе дзеркалом і, тим самим, навчаючись пізнавати себе більш ретельно, був бережений під час багатьох небезпек, неминучих при його темпераменті. В Святому Письмі він виступає як один з найбільш шляхетних апостолів...

Великий Учитель і Зцілитель, мабуть, перебував у постійному великому напруженні, адже Йому весь час доводилось витрачати Свої життєві сили одразу в обох напрямках. Коли Він зціляв хворих, то, читаємо, сила, життєва енергія виходила з Нього, і Він зціляв їх усіх. Також всі Його публічні навчання коштували Йому значних сил, особливо коли Він звертався до великого натовпу. Ось так частково виконалося сказане про Нього пророком: «Він узяв наші немочі, і недуги поніс».

Однак бачимо, Він завжди був готовий, завжди пильний до Отцівських справ, дбав про добробут і навчання тих, хто був чи мав бути дітьми Бога.

Коли човен вранці пристав до берега, люди впізнали Його, розбіглися по всій околиці і почали приносити на ношах хворих туди, де, як вони чули, був Ісус. Куди б Він не приходив – у село чи в місто, чи в яку місцевість – хворих клали на видному місці і благали Його, щоб їм дозволено торкнутись бодай до поли Його одежі; «і хто тільки до Нього доторкувався, той був уздоровлений».

Зцілення, які наш Господь робив під час Свого служіння, були фізичними. Як ми вже бачили, ніхто окрім Нього ще не отримав Святого Духа з його силою зачаття. Та чи ж ми не чуємо, як Він промовляє: «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку»? Хіба ж Божий посвячений народ впродовж минулих вісімнадцяти століть не відчував благословення – духовного благословення – як Ісус ставав на їхньому шляху, як вони пізнавали Його, як вірою вони простягали руку і торкались поли Його шати, усвідомлюючи, що Він – Син Всевишнього, Відкупитель світу, Голова Церкви, яка є Його Тіло, і незабаром буде Царем Слави, Котрий пануватиме для благословення всіх поколінь землі?

R5095 (1912 р.)

ХАРАКТЕРИСТИКИ ЗДОРОВОГО РОЗУМУ

«Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любові, і здорового розуму» (2 Тим. 1: 7).

В цьому вірші св. Павло звертається до дітей Бога – тих, котрі полишили світ, котрі відвернулися від речей гріха і самолюбства, котрі були зачаті Святим Духом завдяки повному посвяченню Богу і котрим Заступник приписав Свою заслугу. Вони отримали Його Дух, новий розум, і таким чином мають дух здорового розуму.

На початку Євангельського віку можна було зауважити прояви Святого Духа, знані як «дари Духа» (1 Кор. 12: 4-11), – знання, зцілення, чудеса, мови тощо. Ці дари були дані в той час з двох причин: по-перше, щоб засвідчити, хто був Божим народом; і, по-друге, щоб утвердити віру ранньої Церкви. Вони були необхідні,

щоб Церква, так би мовити, могла бути започаткована.

Апостол говорить, що ці чудесні дари повинні були тривати лише деякий час, але плоди духа мали залишитися: покора, терпеливість, лагідність, братерська доброзичливість, віра, надія і любов – як найбільший з усіх плодів (1 Кор. 13). Дари Духа завмерли зі смертю апостолів і тих, кому вони передали ці дари. Але плоди і благодаті залишаються до цього дня.

Як тільки ми були зачаті святим Духом, у нас почалася праця переміни. Але в загальному прийняття Духа спочатку є без явного прояву. Ми зростаємо в знанні, любові і всіх плодах Духа пропорційно тому, як ми отримали Святого Духа, даного нам, щоб розвивати наш розум і серце, щоб виконати працю переміни, приносячи плоди духа в нашому характері і нашому житті. В декого з нас плоди розвиваються швидко, в інших повільно.

Виноградна лоза дає нам дари в тому значенні, що вона плодоносить. Як плодоношення в природі є в певному сенсі слова чудом, так і плоди та благодаті Духа, які проявляються в нашому житті. Але вони розвиваються так поступово, що не здаються чудесними.

Господь є правдивою Виноградиною, а Його правдиві учні є галузками. Дух Виноградини мусить пройти усіма галузками, і на кожній галузці мусять з'явитися плоди Виноградини. Слід пам'ятати одну річ, що наше остаточне благословення і прийняття Отцем залежить від нашого постійного перебування в цьому блаженному спорідненні з галузками у Виноградині і від нашого плодоношення. Якщо нам це не вдається, ми не залишимося в цьому спорідненні. Але якщо ми рясно приносимо плоди Духа, то певного дня будемо галузками в прославленій Виноградині – в Христі Божому.

СТРАХ ЯК ФОРМА САМОЛЮБСТВА

В нашому вірші апостол веде мову про характер Духа, який Бог дав нам. Це не є дух боязні, ані дух страху, ані дух нерішучості. Де є дух самолюбства, він так чи інакше супроводжується страхом. Бачимо, що дух страху заставив наших перших родичів ховатися від Господа. Пригадуємо собі, що Каїн злякався і втік (1 М. 3: 10; 4: 14). Так протягом усіх віків дух страху мав сильний вплив на людство. Якщо здіймається буря, багато людей поводиться так, ніби вони бояться, що це щось навмисно послане на них.

Весь страх, будучи однією з форм самолюбства, є складовою частиною любові до себе. Люди бояться втратити деякі речі, які вони самолюбно бажають втримати. Дух багатьох поган, як і багатьох в християнських землях, є духом страху. Вони служать Богу не з бажання бути співробітниками в Його праці, а зі страху. Їх навчили, що вони повинні ходити до церкви. Вони не знають, що Бог міг би зробити їм, якщо б вони не ходили. Деякі служителі говорили: «Якщо б я вірив так, як вірите ви, що немає ніяких вічних мук, то я б робив усілякі погані речі». Цими словами вони показують, що їх спонукує не Святий Дух, а дух страху, дух, який належить гріху. Дух страху не походить від Бога.

Звичайно, є святий страх – страх зробити щось, що образило б Бога або образило приятеля. І ми повинні боятися образити приятеля, боятися завдати шкоди або ранити приятеля чи когось іншого. Якщо ми любимо нашого Небесного Отця, ми повинні боятися зробити щось, що Йому не подобається.

В Євреїв 4: 1 апостол говорить: «Отже, біймося, коли зостається обітницю входу до Його відпочинку, щоб не виявилось, що хтось із вас опізнився». Не біймося зла, але біймося, щоб ми не вхибили осягнути благословення, обіцяні переможцям. Бог дасть ці благословення лише тим, хто досягне певного розвитку характеру. Але страх перед світом є повністю невластивий. Якщо хтось з Господнього народу має цей страх, він отримав його з якогось іншого джерела, ніж дух Правди.

ПЕРЕМІНЮЮЧИЙ ВПЛИВ СВЯТОГО ДУХА

Апостол продовжує розповідати, що саме приніс нам цей Дух Господа. Це був дух сили, могутності. Всіх, котрі стараються ходити за Духом і мають знання про Господню любов, Він не залишить, а визволить від зла. Вони мають відважний дух, вплив розуму, який виникає з

цього духа сили. Це дає їм таку енергію, що вони здатні зробити більше, ніж могли б в іншому випадку. Вони самі собі дивуються. Вони мають мир Божий, який діє в них, щоб і хотіти і чинити за доброю волею Його (Фил. 2: 13).

Ті, що отримали Правду, є зовсім інші, ніж вони були перед тим, як отримали її духа, і зазвичай їхні ближні і друзі помічають цю зміну. Коли жінка приходить до пізнання Правди, її чоловік часто здивовано виявляє, наскільки більше заповзятливості вона має до всього, що є правильне. Ця заповзятливість не є духом зухвальства, а духом впевненості, що Бог здатний і охочий зробити, щоб все разом допомагало на добре. Так само у випадку чоловіка. Багато жінок бачать, наскільки правда зміцнила чоловіка. Ця зміна завдячує духу сили, який Господь дав Своєму народу. В міру того, як ми отримуємо цей дух, ми отримуємо цю силу. Звичайно, деякі характери є сильними з природи, але Правда робить їх сильнішими. Інші, слабкі з природи, стають настільки сильнішими, що дивують своїх друзів і сусідів.

Всі, котрі є в школі Христа, мабуть, розвиваються схожим чином. Вони стають кращими, ніж були будь-коли досі. Вони не обов'язково краще виглядають, але Дух Господа допомагає їм берегти свій одяг охайним і чистим. Це допомагає їм бути більш акуратними стосовно того, що вони говорять і як вони це говорять. Це впливає на їхні слова, діла, поведінку – на все. Це робить їх більш терпеливими, по-братньому милими. Всі ці риси виявляються щораз більше.

Про тих, котрі вже трохи були в Господній службі, інші висловлюються так: «Це дуже інтелігентні люди. Де вони отримали свій словесний запас? Вони не є високо освічені, однак скільки вони знають про події в світі! Вони, здається, мають загальне знання про все». Боже Слово дає це широке знання, і Його Дух дає нам силу використовувати це знання і присвоювати його собі, бо ми розуміємо, що воно є Словом Господа.

Ми отримуємо також дух любові. Апостол говорить, що Дух Бога є дух любові, тому що «Бог є любов» (1 Ів. 4: 8). Божий Дух – це Божий розум, Божа вдача, Божий вплив. Оскільки Бог є любов, Його Дух мусить черпати для себе зі всіх цих якостей, які творять любов.

Пропорційно до міри Святого Духа, який ми маємо, ми матимемо любов: по-перше, до Бога; по-друге, до дітей Бога; по-третє, до наших сусідів і друзів і, нарешті, вона пошириться навіть на наших ворогів. Вона буде спонукувати нас турбуватися також про птахів і тварин. Дух любові загально має благотворний вплив. Все, що впливає на думки, повинно обов'язково впливати на слова. Кожен, хто має дух любові, виявить його вплив і ставатиме більш лагідним і милим в міру його зростання.

НЕХТУВАННЯ ПРАВАМИ ІНШИХ ЯК ФОРМА САМОЛЮБСТВА

В кінці апостол говорить про дух здорового розуму. Людину створено із врівноваженим розумом. Адам і Єва не потребували зовнішнього запису Божого Закону. Вони мали відчуття того, що правильне і що неправильне, так чітко окресленим в своєму розумі, що відрізняли правильне від неправильного інтуїтивно. Однак, коли вони впали, то втратили цю врівноваженість розуму.

Коли ми проглядаємо століття, які проминули від них аж дотепер, то бачимо, що це гостре відчуття правильного і неправильного притупилося. Так в землях, де є канібалізм, тамтешні мешканці вірять, що це добре їсти один одного. Вони вважають, що коли вони з'їдатимуть ворогів, які були сильними, то ставатимуть сильними. Це повне нехтування правами інших є духом самолюбства. Ми бачимо, що цей дух проявляється також в цивілізованих землях, де ворога їдять не буквально, але пожирають його маєток, його репутацію.

Наш Господь сказав, що хоча фарисеї були дуже ретельні в даванні повної десятини з м'яти, ганусу і кмину, вони, однак, упустили важливіше в Законі – суд, милосердя і віру. Він показав, що Закон, який говорить: «Люби свого ближнього, як самого себе», – є важливіший від давання десятини. Він сказав також, що фарисеї були повні грабунку і насилля, і що вони цідили комара і ковтали верблюда, що вони поїдали вдовині хати (Мт. 23: 23-25, 14).

Цим наш Господь мав на увазі, що коли вдова залишалася одна, без нікого, хто дбав би про її справи, деякі з цих визнавців релігії

охоче привласнили б її маєток, якщо б могли. Так і в наші дні є люди, які шукають і планують, як би нашкодити своєму ближньому. Вони не поїдають свого ближнього буквально, але поїдають його майно, його пожиток. Ці люди є канібалами в дусі.

ХАРАКТЕРИСТИКИ ЗДОРОВОГО РОЗУМУ

В міру того, як ми отримуємо дух любові, ми отримуємо дух здорового розуму. Цей дух в усіх життєвих справах провадить нас до роздумів про те, що є правильне і що неправильне. Ми не лише маємо дух Закону, але, на додаток, маємо дух Господа, що навчає нас. Закон говорить: «Не будеш мати інших богів, крім Мене». Дух закону говорить, що ми не повинні дозволити багатству чи чомусь іншому відвести наш розум від Господа. Сьогодні ми бачимо людей, які поклоняються зв'язкам, капіталу, віддаючи свій найкращий час служінню Мамоні. Вони не знають, що роблять.

Ці люди дуже добре зображені на картині Беньяна. Пригадуєте, коли пілігрими були в домі провидця, він завів їх у кімнату, де був чоловік з граблями в руках, який згрібав до себе солому, дрібний хмиз і порох з підлоги. Над його головою виднівся хтось з небесною короною в руках. Цю корону він пропонував чоловікові взамін на граблі. Але чоловік ані не дивився вгору, ані не звертав уваги на сказане.

Сьогодні ми бачимо як дехто бере граблі, щоб громадити усілякі дрібнички життя, не знаючи, що з ними робити після того, як вони будуть накопичені. Коли такі люди помирають, ці речі, можливо, нашкодять тим, кому вони залишені. Пілігрими мали здоровий розум, але чоловік, котрий згрібав хмиз, солому і порох, не мав здорового розуму. В тій чи іншій мірі ми бачимо скрізь довкола нас дух нездорового розуму, який випускає з уваги справді цінні речі і хапає дрібниці.

Коли ми розвиваємо дух здорового розуму, ми починаємо бачити вартісні речі, і дивимося на інші речі як на незначні. Ми щораз більше прагнемо небесних речей. Але світ думає: «Глянь на цей порох! Чи ж ця солома не є гарна?», або ще щось. Вони говорять: «Візьми собі трохи хмизу і поточених черв'яками плодів». Але те, чого вони прагнуть добитися, все є ілюзією.

Вони говорять про нас, що ми є нездорового розуму, бо дбаємо про кращі речі, небесні речі. Так вони говорили про Ісуса: «Він демона має і несамовитий» (Івана 10: 20). Як сказав апостол: «Коли бо ми з розуму сходимо, – то Богові» (2 Кор. 5: 13). Інші дивуються, що ми не женемося за тою ж крайньою марнотою (1 Петра 4: 4). І сьогодні є правдою, що кожного, хто житиме побожно, будуть неправильно розуміти і лихословити (2 Тим. 3: 12). Але ми повинні показувати нашу відвагу, нашу віру і нашу відданість Господу і виявляти Його Дух «сили і любові, і здорового розуму» (2 Тим. 1: 7). Вияв Його Духа допомагатиме тим, хто є Його, ставати «більш ніж переможцями» (Римлян 8: 37, Diaglott). Таким чином, навіть якщо ми не допомагаємо світу, ми будуємо один одного в нашій найсвятішій вірі (Юди 20, 21).

Дух здорового розуму є найдивовижнішим проявом Святого Духа в Господньому народі. Він дає їм в усіх відношеннях велику перевагу над рештою людства. Він бачить в теперішньому житті нагоди здобути характер. Він розширює і поглиблює розум в усіх добрих напрямках. Він чинить особу менш вибагливою до своїх власних прав, привілеїв і уподобань, і більш уважною до прав і почуттів інших.

Дух здорового розуму чинить міркування людини чистішими, більш правдивими і більш відповідними дійсності, ніж раніше, бо спонукує її приймати настанови Божого Слова стосовно того, що людина повинна і що не повинна робити, і відкидати свої власні помилкові судження. «Він провадить покірних у правді». Якою б не була недосконалість розуму і тіла внаслідок гріхопадіння, ті, хто отримує дух здорового розуму, стають через це чистішими, милішими, лагіднішими, менш самолюбними і більш вдумливими щодо інших. Ті, котрі таким чином належно вправляються, щораз більше розвиватимуть дух любові, аж поки не настане те, що досконале, і не припиниться те, що частинне (1 Кор. 13: 10).

R5093 (1912 р.)

СРІБЛОЛЮБНА ВДАЧА

«Майте вдачу не сріблолюбну, задовольняйтесь тим, що маєте» (Євр. 13: 5, Дерк.).

Біблія вживає слово «вдача» в широкому значенні до поведінки, включаючи не тільки слова, але й погляди і життєві вчинки. Тому зміст цього вірша наступний: «Нехай ваша поведінка не схиляється до сріблолюбства».

А як жадібна думка може вплинути на нашу поведінку? Коли хтось бачить, що інші мають більше достатку або більше нагод служити Господу, або кращі умови, ніж вони, або краще виглядають від них і т.п., в них з'являється дух, стан жадібності, невдоволення тим, що Божественне провидіння передбачило для них.

Коли ми говоримо, що «Божественне провидіння передбачило для них щось», то не маємо на увазі, що особа більше не повинна прикладати жодних зусиль. Якщо хтось щасливий, він повинен намагатися здобути ще більше від того, що має. Певна міра амбіції заслуговує похвали. Амбіція, проти якої апостол виступає, це – незадоволення серця, розуму, невміння бачити благословення, які він вже має, і бажати того, чого в нього немає. Йому було б краще сказати: «Бог міг би дати мені більше благословень, коли б так вважав. Я – Його дитина, тому всього, що Він дає мені як нагороду за мої зусилля, повинно вистачати. Я не буду заздрити іншим, а чекатиму на Господа і буду вірити, що Він дає мені те, що для мене найкраще, – набагато краще, ніж я міг би для себе запрагнути».

Жадібність – це бажання мати, тримати, захоплюватись, і особливо стосується чогось, що належить до іншого і чого ми не маємо. Принцип жадібності – це принцип самолюбного бажання. Він може проявлятися двома шляхами: перше, коли він стосується того, що мають інші, і, друге, коли він стосується того, що ми вже самі маємо. Особливо це правда у випадку християн, котрі віддали себе і все, що вони мають, Господу. Від миті посвячення всі наявні сили і ті сили, які ще з'являться, належать Господу, тому намагатися використовувати їх для себе і відмовлятись використовувати в службі Господу було б утримуванням того, що належить Господу на основі нашої власної домовленості з Ним. Як саме розподілити те, що хтось має як Господній слуга, слід залишити на розсуд самої особи. В якихось дуже особливих обставинах інша особа могла б дати певну пораду, щоб допомогти брату виконувати службу, яку він, очевидно, недогледів, або ж стосовно риси характеру, яку брат відверто показує всупереч духу своєї угоди жертви.

Деякі з дорогих Господній дітей не спроможні оцінити свої привілеї (1) жертви і (2) вживання духа вдоволення і великодушності. Є такі, котрі, добре наївшись духовної манни, дозволяють самолюбним прагненням або жадібному духу до певної міри втручатися в їхні стосунки з Господом, домагаючись земних, тілесних, добрих речей і забуваючи, що мудрість їхнього Вождя, Господа і Його любов, яка досі визволяла їх, годувала і провадила, далі пробуває з ними і є такою ж, як завжди. Інколи самолюбство скаржиться на свою долю в житті, бажає більше полегшень, вигод, багатства і громадського впливу, ніж є в межах досяжності. Інколи це протест проти участі в болях та немочах стогнучого створіння та неспроможності позбутися їх. Інколи – протест проти хвороб та смерті улюблених осіб.

Як безглуздо! Чи ж не повинні ті, котрі нагодовані духовною манною, розуміти, що всі справи Духовних Ізраїльтян є під особливим Господнім наглядом? Чи не варто пам'ятати, що «не мучить Він з серця Свого, і не засмучує людських синів», але робить для їхнього добра? (Плач Єр. 3: 33; Євр. 12: 10). Справді, деякі переконались, що молитви ремствувачів, навіть вислухані, принесли несподівані наслідки.

Жадібні (самолюбні) молитви є надто дорогі. Деякі отримали багатство і втратили правду та служіння їй; деякі здобули здоров'я лише для того, щоб переконатись, що разом з ним вони отримали інші, не менш суворі, випробування. Деякі отримали дорогих їм осіб з обіймів смерті лише для того, щоб згодом шкодувати, що Бог вислухав їхні молитви – точніше, шкодувати,

що вони не прийняли Господньої мудрості і провидіння з довір'ям, із задоволенням, без нарікань. Духовний Ізраїль повинен мудро ставитися до тих речей, які є в межах його досяжності, приймаючи все з вдячністю, як Божий дар, а його прохання повинні бути про духовні дари, включаючи терпеливу витривалість і задоволення серця, які супроводжуються щирою вдячністю за вже отримані благословення.

R4876 (1911 р.)

ТВЕРДО СТОЯТИ БІЛЯ МЕТИ

Без сумніву, божественна освіта має позначку, мету, яку треба досягти, щоб бути придатним належати до Церкви в славі. Коли на початку ми підкорили нашу волю Господу, існувала вимога, щоб посвячення було цілковите, тобто щоб воно було досконалою жертвою нашої волі Господній волі; але наша воля ще не була біля мети, тобто критерію досконалої любові. І якщо б наш досвід, уявімо собі, обірвався через смерть відразу після нашого посвячення, ми б не могли вважатися «гідними царства», тому що нагорода не є обіцяна посвяченому, а «тому, хто переможе». Так само у випадку Учителя, нашого предтечі, було необхідно, щоб Він страждав і таким чином довів, що Він гідний увійти в Свою славу. Словом, якщо дитина не може закінчити школу в той день, в який вона йде до школи, тим більше не можемо ми, котрі вступаємо в школу Христа.

Швидкість поступу в засвоєнні уроків залежить в значній мірі від нашого темпераменту і нашої ревності. Дехто, очевидно, чинить стільки поступу за один рік, скільки інші роблять за двадцять років, а дуже багато взагалі ніколи не закінчать школу – ніколи не досягнуть мети, рівня, який вимагає Бог, – досконалої любові. Боже Слово, наш підручник, інформує нас, що «любов є виконанням Закону» (Рим. 13: 10); що «ціль... наказу – любов від чистого серця і доброго сумління» (1 Тим. 1: 5). «Тож усі, хто досконалий [хто має досконалу волю, є біля мети досконалої любові], думаймо це» (Фил. 3: 15-17).

Тих, хто «так пізнав Христа», Він навчив розуміти зміст (1) вдосконаленої любові до Бога, яка спонукувала б їх працювати і набиратися сміливості в Його службі; (2) вдосконаленої любові до «братів», яка спонукувала б класти навіть саме життя в служінні їм; (3) вдосконаленої любові до світу і навіть до ворогів, яка дозволяла б робити добре тим, хто ненавидить нас, хто злісно нас використовує і облудно наговорює на нас всяке зло.

На жаль! Ми не можемо припускати, що багато посвячених досягли цього критерію, тобто мети; тож ми мусимо сподіватися, що лише деякі закінчили школу як «гідні царства». Звідси також припущення Святого Письма, що на відміну від Малої Черідки переможців, котрі дійсно досягнуть мети, визначеного критерію, «Натовп Великий» не закінчить школу – залишиться на другий рік. Однак добре було б пам'ятати, що ця «мета», критерій любові є не по тілу, а по розуму, по серці. Як говорить апостол: «Ви не можете робити того, що хотіли б». Наші тілесні недоліки інколи відразу штовхають нас до неґречного слова або вчинку, які, якщо воля шкодує, не будуть залічені нам, ані не відкинуть нас від мети і люблячого прийняття нашим Господом, який ця мета уособлює.

«ЩОБ ТВОГО ВІНЦЯ НІХТО НЕ ЗАБРАВ»

Вираз «Тримай, що ти маєш, щоб твого вінця ніхто не забрав», мабуть, логічно стосується особливо тих, котрі досягли мети, досягли критерію досконалої любові, а не просто тих, котрі зробили перший крок посвячення, вступили в школу Христа. Слова «тримай, що ти маєш», натякають на попереднє зусилля і певний здобуток, і що цей здобуток мав відношення до права на вінець; що досягнуте треба обов'язково втримати, щоб остаточно здобути цей вінець. Чітким також є натяк, що твердо стояти можливо тільки коштом суворої боротьби.

Для декого, хто помилково припускав, що потрібно тільки посвячення, або що досягнення мети, тобто критерію досконалої любові, покладе

край боротьбі, ця думка може здатися новою і дещо несподіваною. Очевидно, найсуворіші битви, проби, спокуси атакують тих, котрі є біля цієї мети, і це погоджується з обітницею нашого Учителя, що ми не будемо «випробовуватися більше, ніж можемо знести». Хто твердо стоїть біля мети, той повинен знести найбільше і такий буде найбільш суворо випробуваний. Закликом для таких є: «Пильнуйте, стійте, будьте мужні». Оскільки вони вже більше не «немовлята в Христі», вже більше не «діти», їхня особлива проба є як осіб, міцних у Господі, зодягнених в повну Божу зброю. Ще раз послухаймо Слово: «Виконавши все, стійте!» Ці слова не стосуються лише вступу в школу чи початку забігу, вони найбільше відносяться до тих, котрі досягли критерію досконалої любові. Ті, хто «виконав все», хто досягнув мети характеру і «зодягувся в повну зброю», є тими, котрим дано пересторогу, попередження міцно «тримати», твердо «стояти» і «боротись доброю боротьбою».

"І ХТО ВСТОЯТИ МОЖЕ?"

Ці фундаментальні істини були правдою і стосувалися Господнього народу протягом Євангельського віку. Ось чому говориться про вузьку дорогу і невелику кількість тих, хто знайшов її і крокував нею, – а саме, про малу черідку. Але зараз це застереження актуальне більше, ніж будь-коли досі, і стосується значно більшого числа Господнього народу, ніж коли-небудь в минулому, бо ми знаходимося в «жнивному» часі, в якому йдеться перш за все про дозрівання та збирання. Мабуть, саме з цієї причини так багато Писань пов'язують наш час зі згаданими пересторогами. Наприклад, ми читаємо: «Візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дня злого, і, все виконавши, витримати» (Еф. 6: 13).

Логіка цієї ситуації натякає, що протягом кількох найближчих років прийдуть найсуворіші випробування і найвитонченіші проби нашої любові: (1) До Бога, яка представлена нашою любов'ю до Його Правди і пошаною до Його імені; (2) нашої любові до Господніх братів; (3) нашої любові до наших ворогів. І коли «брати» (від яких так багато можна було б сподіватися) стають нашими ворогами, проба нашої любові буде ще суворішою. З огляду на це, «якими мусимо бути в святому житті та в побожності ми»? Дивлячись на важливість ситуації, якими «пильними» всі ми повинні бути! Як ретельно повинні ми перевіряти кожний наш вчинок, кожне слово і думку! Наші думки вимагають нашої особливої уваги, тому що ми суджені на основі думок та намірів серця. З них виходять слова і вчинки. Як часто амбіція ховає свої заздрісні бажання під маскою обов'язку! Скільки вогнищ «Святої Інквізиції» були підпалені смолоскипом «обов'язку»! Нехай кожен з нас буде на осторозі. Ми можемо обманути себе чи інших, але не Бога, Котрий говорить: «Не обманюйтеся, – Бог осміяний бути не може. Хто чинить правду, той праведний» – а не той, хто просто говорить. Той, чиї вчинки і слова є люблячі, лагідні, милі, тактовні в умовах випробування, дає доказ, що він зачатий Богом любові і значно розвинувся на подобу Христа! Подумайте про любов нашого Господа до Своїх ворогів і Його терпеливість до них, коли вони хулили Його: «Зійди з хреста!» Подумайте, як Він, коли Його ганьбили і лихословили, не ганьбив і не лихословив у відповідь! Подумайте, яким лагідним був Його докір підступному Юді, і як Він лише натякнув на докір Петрові, котрий відрікся від Нього з клятьбою! Безперечно, в Його випадку Любов була готова покривати численні провини. Не будьмо тими, хто легко ображається, ані тими, хто має безжалісного духа. Давайте з духом великодушності і прощення скажемо з апостолом: «Мене нічого не зрушить», – щоб відступитися від досконалій любові. Вона вкорінюватиметься і утверджуватиметься щораз більше в міру випробування. Пильнуймо також проти духа, який заздрить почестям, привілеям і благословенням, які даровані іншим. Навпаки, маймо так багато духа любові, щоб радіти з усіма, хто радіє в Господі, і сумувати з усіма, хто в біді. Відчуття хоча б охолодження почуттів через успіх брата чи брак зацікавлення його благополуччям є знаком серйозної небезпеки – того, що ми губимо мету. Це повинно нас насторожити і провадити до поновленої активності.

R4153 (1908 р.)

Нагадуємо всім читачам, що Господня вечеря цього року припадає на 17 квітня після 6-ї (18:00) год. вечора. Запрошуємо всіх, хто вірить в дорогоцінну кров нашого Відкупителя і уклав з Богом угоду при жертві, прийняти участь в цьому святі, пригадуючи смерть нашого Спасителя і Господа, а також нашу участь у великій жертві за гріх на користь всіх людей (1 Кор. 10: 16, 17).

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Дорогі брати і сестри. Мир і радість вам від Бога через віру в нашого Господа Ісуса Христа. Насамперед хочу подякувати вам за працю, яку ви висилаєте для того, щоб ми могли споживати "покарм на часі". Ми увійшли в Новий рік. Щиро вітаємо вас, щоб Господь надалі вас благословив за роботу Зоріння Нової Доби.

Прошу надалі висилати журнал...

Брати і сестри в Христі, най Господь благословить вас. Просьба не забудьте про нас.

Василькова Александра.

Мир Божий в Ваших семьях и в Вашей жизни вообще. Уважаемые, любимые, дорогие сердцу братья и сестры в Господе Иегове и Его возлюбленном Сыне Христе Иисусе...

Получили от Вас дорогое послание З.Н.Д. за 2010 год, все 6 журналов. Эти журналы, да и вообще вся лит-ра: тома паст. Расселя окрыляет, вразумляет нас грешных и подкрепляет в эти тяжелые, но благоприятные для спасения дни. Высылайте и дальше по моему адресу...

Да благословит Вас Иегова Бог и Его возлюбленный Сын в Вашем благородном чудесном труде. Да даст Вам Бог Иегова и Иисус Христос здоровья, силы, мужества и на дальше в Вашей прекрасной жизни.

Остаюсь в Господе наименьшая сестра Якубенко Надежда.

Здравствуйте, я буду вам очень благодарна если вы вышлите мне книгу Божественный план. Если можно то вышлите мне несколько книг чтобы я могла дать еще другим чтобы больше людей узнавали о Божьих планах.

Да благословит вас Господь за ваши добрые дела что вы делаете для людей живущих на планете Земля. Рябушко Вера.

ОГОЛОШЕННЯ

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг "Виклади Святого Письма"
  - Том 1 – "Божественний план віків" (укр. та рос.)
  - Том 2 – "Надійшов час" (укр. та рос.)
  - Том 3 – "Нехай прийде Царство Твоє" (укр. та рос.)
  - Том 4 – "Битва Армагеддону" (укр.)
  - Том 5 – "Примирення між Богом і людьми" (укр.)
  - Том 6 – "Нове Створіння" (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворения (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається **безкоштовно**

Просимо завітати в Інтернет на сторінку **www.scripturestudy.net**, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.

ПЕРЕДПЛАТА НА ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ

Нагадуємо всім, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Протягом багатьох років від часу свого заснування в 1937 році він був добрим помічником для всіх, хто прагне краще пізнати Божу волю та виконувати її в своєму житті. Листи, які ми часто отримуємо від вас, власне про це свідчать. Фрагменти деяких листів ми публікували на останній сторінці видання. Ми вдячні всім, хто написав до нас слова потіхи та заохочення. Навіть якщо це коштувало вас зусиль і вам довелось витратити кілька гривень зі своєї скромної пенсії чи заробітку, повірте, що благословення, яке ми всі від цього отримуємо, неможливо виміряти жодними матеріальними речами. Просимо також вибачення за те, що ми не змогли відповісти на всі ваші листи. Найважливіше, щоб над всім цим була Господня рука, бо, там де є Господній Дух, там є справжня воля. Просимо надалі писати нам. Нехай Господь благословить в цьому році ваші зусилля і допоможе вам краще пізнати Свій план та Свою волю стосовно вас.